

Q. NO. 1476/55/18 303/1-16

தொல்காப்பியர்
பொருட்படலைப் புத்துரை
மெய்ப்பாட்டியல்

டாக்டர்.ச.சோமசுந்தர பாரதியார்

99 நாவலர் புத்தக நிலையம்

P31, D21, 1

N142-2.

110497

R.R. NO. 1476/55/78

தொல்காப்பியர் பொருட்படலப்

புத்துரை

[மெய்ப்பாட்டியல்]

நாவலர் - கணக்காயர் - டாக்டர்

ச. சேரமசுந்தர பாரதியார், எம்.ஏ., பி.எல்., டி.லிட்.,

நாவலர் புத்தக நிலையம்

நூல்வெளியிட்டாளர்கள் — விற்பனையாளர்கள்

59-ஏ, மேலாவணி மூல வீதி, மதுரை - 625001.

முதற்பதிப்பு : 1942

இரண்டாம் பதிப்பு : திசம்பர், 1975

உரிமை பதிவு

விலை ரூ 5 - 00

P31, D21, 1

1142-2

THOLKAPPIAR PORUTPADALAP PUTHURAI
(MEYPPATIYAL)

By

Navalar, Kanakkayar

Dr. S. SOMASUNDARA BHARATHIAR, M.A., B.L.,
D. Litt.,

நாவலர் பாரதியார் நூல்கள்

அகத்திணையியற் புத்துரை

புறத்திணையியற் புத்துரை

மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரை

திருவள்ளுவர்

தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்

அழகு

தமிழும் தமிழரும்

சேரர் பேரூரும் தாயமுறையும்

Thiruvalluvar

System of Succession in

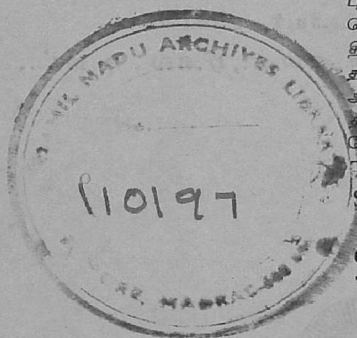
Chera Kingdom

Cheras of Yore.

The Papers of

Dr. S. S. Bharathiar.

இன்னும் பிற

Published by

NAVALAR PUTHAKA NILAYAM

Publishers & Book-Sellers

59-A, West Avani Moola Street,

MADURAI - 625001.

[Tamil Nadu.]

32029

பதிப்புரை

தற்காலத்தமிழுலகில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி ஏறுபோற் பீடு நடைகொண்டு ஏற்றம்பெற்று இலங்கியவர் நாவலர், கணக்காயர், டாக்டர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் ஆவர்; அவரெழுதிய நூல்களனைத்தும் தமிழ்ப் பெரு மக்கட்குக் கிடைத்த அரிய கருவூலங்கள்!

நாவலர் பாரதியார், ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப் பியர் நூலின் பொருளதிகாரத்து அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், மெய்ப்பாட்டியல் ஆகிய இம்முன்றனுக்கும், புத்துரை வகுத்துள்ளார். இவற்றுள் முன்னைய இரண்டியல்களும் எம் வெளியீடுகளாக முன்பே, வெளிவந்துள்ளன. இப்போது 'மெய்ப்பாட்டியல் புத்துரை'யினை வெளியிடுவதில் பெருமை யுறுகின்றோம்!

“தமிழ் நாட்டில், பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் மொழியைக் கற்பவர்க்கும், தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடுபற்றி ஆய்வியல் நடத்து பவர்க்கும் உதவித் தொலை அளிக்க வேண்டும்” என்ற நோக் கத்தால் ‘நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கல்வி அறப்பணிக்குழு’ ஒன்று 1963 - ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப் பெற்றது. அக் குழுன்ல், திருமதி. வசுமதி பாரதியார், டாக்டர் திரு. சோ. இராசாராம் பாரதியார், எல். எம். பி., [அறப்பணிக்குழு ஆட்சியாளர்] திருமதி. கி. இலக்குமி பாரதியார், திரு. சோ. இலக்குமிராதன் பாரதியார், எம். ஏ., பி. எல்., திருமதி ந. மீனாட்சி அம்மையார், எம். ஏ., டாக்டர் திருமதி. லலிதா காமேசுவரன், எம். பி., பி. எசு., பி. எச். டி., [இலண்], திரு. கி. பழநியப்பன், திரு. அ. கி. பரந்தாமனார், எம். ஏ., திரு. ச. சாம்பசிவனார், எம். ஏ., [தமிழ்ப் பேராசிரியர், செந் தமிழ்க் கல்லூரி, மதுரை] புலவர் திரு. க. வெள்ளை வாரணனார், [தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்] ஆகியோர் உறுப்பினர்களாக உள்ளனர்.

இந் நூலை வெளியிடும் உரிமையை எங்கட்கு அளித்த அறப்பணிக்குழு உறுப்பினர் அனைவர்க்கும், அதன் ஆட்சியாளர் திரு. சோ. இராசாராம் பாரதியவர்கட்கும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இந் நூலின் விற்பனை ஊதியம் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுமாதலால், தமிழ்ப் பெருமக்கள் பேராதரவு தருவரென நம்புகின்றோம்.

மதுரை--1

தி. வ. ஆ. 2007

கார்த்திகை 28.

14.12.1975.

நாவலர் புத்தக நிலையத்தினர்.

உள்ளுறை

	பக்கம்
1. தமிழ்ப் பல்லாண்டு	5
2. நாவலர் பாரதியாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பேடு	6
3. மெய்ப்பாட்டியனுரைப்பாயிரம்	9
4. அன்புரை	10
5. தொல்காப்பியர் — பொருட்படலப் பொதுப்பாயிரம் }	11
6. மெய்ப்பாட்டியல் — முன்னுரை	13
7. மெய்ப்பாட்டியற் குத்திரங்கள்	21
8. பிற்சேர்க்கை :	
(1) உள்ளுறைகளை	90
(2) மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரைச் சிறப்பு — ச. சாம்பசிவனார்	105
(3) மேற்கோள் நூற்பட்டியல்	118
(4) 'தந்தை' உரைபற்றித் 'தனயன்' உரை—சோ. இலட்சுமிரதன் பாரதியார்	119
(5) நூற்பா முதற்குறிப்பு அகரவரிசை	120

தமிழ்ப் பல்லாண்டு

“பாடுதுநாம் தமிழணங்கின் பல்புகழும் பாடிப்
பரவுதுமே லவளருளப் பட்டுயர்வோ மன்றே
ஈடுயர்வில் மொழிக்குழவி என்றும்வள ரிளமை
எழிலினிமைக் கிழவியைநா மேத்தியிறைஞ்
சிடுவாம்”

“நாவலநற் றீவிலுயர் நாயகமா யொளிர்வாள்
நாகரிக முலகில்முதல் நல்கிமகிழ் நங்கை
காவல்பெறுங் கடவுளர்க்கிங் கேவல்தரு மிறைவி
கவினைனத்துங் கருவுயிர்த்த காரிகைநங்
கன்னி”

“நல்லதமிழ் நங்கைவளம் நாடுதுநாம் நாடி
நானிலத்து மேன்மொழிகள் நல்குபல நலமும்
எல்லையறு மெழிலினையாட் கணந்துமகிழ்ந் தேத்தி
என்றுமிசை வளர்க்குவம்பல் லாண்டுநீதம்
பாடி ! ”

—நாவலர் ச. சோ. பாரதியார்.

நாவலர் பாரதியாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பேடு

- 1879—சூலை 27—நாவலர் பாரதியார் தோற்றம்: இயற்பெயர்: சத்தியானந்த சோமசுந்தரன். (தந்தை: சுப்பிரமணிய நாயகர் என்ற எட்டப்ப பிள்ளை. தாய்: முத்தம்மாள்)
- 1894—(ஏறத்தாழ) மீனாட்சியம்மையாரை மணமுடித்தல்.
- 1898—மார்ச் 30—முதல் மகன் இராசாராம் பாரதி பிறப்பு.
- 1903—பிப்ரவரி 16—இரண்டாம் மகன் இலக்குமிரதன் பாரதி பிறப்பு.
- 1905—அக்டோபர் 13—மகள் இலக்குமி பாரதி பிறப்பு.
- 1905—சட்டப்படிப்புத் தேர்வு.
- 1905—1920—தூத்துக்குடியில் வழக்கறிஞர் தொழில்.
- 1905—1919—நாட்டு உரிமைக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதற்காக அரசினர் ஐயப்பாட்டியலில் நாவலர் பெயர்.
- 1913—எம். ஏ. . தேர்வு எழுதி வெற்றி பெறல்.
- 1916—ஆக. 19—கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தில் 'தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்' ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவு.
- 1920—தூத்துக்குடியை விட்டு மதுரை வந்து வழக்கறிஞர் பணி புரிதல்.
- 1920—மதுரையில் மாநிலக் காங்கிரசு மாநாட்டை நடத்துதல்.
- 1926—சனவரி 25—மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், வாலிபக் கிறித்தவர் சங்கம் சார்பில் 'திருவள்ளுவர்' ஆராய்ச்சிச்சொற்பொழிவு.
- 1926—மதுரையில் சி. ஆர். தாசைப் பேச்சுச் செய்தல்.
- 1927—டிசம்பர் 1—வசுமதி அம்மையாரைத் திருவெட்டாற்றில் மணம் புரிதல்.
- 1929—பிப்ரவரி 28—மகள் மீனாட்சி பிறப்பு.
- 1929—மார்ச் 11—சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சார்பில் 'திருவள்ளுவர்' சொற்பொழிவு.

- 1930—சூலை 27— மகன் லலிதா பிறப்பு.
- 1930—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம்.
- 1932—1933—மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செயலர் பொறுப்பு.
- 1933—மே 13—உசிலங்காத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கெனத் தொடக்கப்பள்ளி உண்டாக்குதல். (வீரர் வ. உ. சி. யின் தொடக்க விழா உரை.)
- 1933—1938—அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைமைப் பணி.
- 1935—செப்டம்பர் 15 — எட்டயபுரத்தில் 'தமிழகம்' புது மனை புகு விழா.
- 1936—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் [2-ஆவது முறை].
- 1937—செப்டம்பர் 5—சென்னையில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டின் தலைவர்.
- 1937—அக்டோபர் 25—இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநில முதலமைச்சர் திரு. ச. இராசகோபாலாச்சாரியாருக்கு வெளிப்படைக் கடிதம் எழுதல்.
- 1942—ஆக. 1—3—மதுரை முத்தமிழ் மாநாட்டின் வரவேற்புக் குழுத் துணைத் தலைவர்.
- 1944—டிச. 30—31—ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம் [3-ஆவது முறை] ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றத்தாரின் 'நாவலர்' பட்டம்.
- 1948—பிப்ரவரி 14—சென்னையில் அகில தமிழர் மாநாட்டின் தலைவர்.
- 1948—சூன் 27—இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநிலக்கல்வி யமைச்சர் திரு. தி. சு. அவினாசிலிங்கஞ்செட்டியாருக்குக் கடிதம் எழுதுதல்.
- 1954—சனவரி 17— மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகத்தில் 'கணக்காயர்' பட்டமும் பொன்னாடை போர்த்தலும்.
- 1954—சூலை 11 — அண்ணாமலை நகரில், சென்னை மாநிலத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டின் தலைவர்.
- 1955—பிப்ரவரி 9 — அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெள்ளி விழாவில் 'டாக்டர்' பட்டம்.

- 1955—பிப்ரவரி 28 — அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொன்னாடை போர்த்தல்.
- 1956—சூன் 3—மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன் விழா 5 ஆம் நாள் விழாவின் இயலரங்குத் தலைவர்.
- 1957—சூன் 22 — சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் 'கேடயம்' வழங்கல்.
- 1958—டிசம்பர் 14 — பசுமலையில் தமிழகப் புலவர் குழு அமைப்புக் கூட்டம் — குழுவின தலைவர்.
- 1959—சூலை 27 — மதுரையில் 'எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா' — பாராட்டு.
- 1959—அக்டோபர் 4 — மதுரையில் தமிழகப் புலவர் குழுவும், மதுரை நகரவையும் பாராட்டுதல்.
- 1959—நவம்பர் 8 — மதுரை எழுத்தாளர் மன்ற ஆண்டு விழாவில் தொடக்க உரை [நாவலர் கலந்து கொண்ட இறுதிக் கூட்டம்].
- 1959—டிசம்பர் 2 — பசுமலையில் தமது இல்லத்தில் மயக்க முற்று விழுதல்.
- .. 4—மதுரை அரசினர் பெரு மருத்துவ மனை செல்லல்.
- .. 7—நினைவிழுத்தல்.
- .. 14—இறைவனாடி சேரல். [இரவு 8-40 மணி]
- .. 15—பசுமலையில் உடலுக்கு எரியூட்டல் [மாலை 6 மணி].
- .. 15—இறுதிக் கடனிகழ்ச்சி—பல அறிஞர் சொற்பொழிவு, ஏழைகளுக்கு உணவளித்தல்.
- 1963—'நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கல்வி அறப்பணிக் குழு' தோற்றுவித்தல்.

தொல்காப்பியர் - பொருட்படலம் மெய்ப்பாட்டிய லுரைப்பாயிரம்.

பொருட்படலப் புத்துரையின் பொதுப்பாயிரம் அகத்திணையியலுரைத் தொடக்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதை இவ்வியலுரையுடனும் கூட்டிப் படிப்பது நயனெடு பயனுதவும்.*

மெய்ப்பாடுகள் போலவே உள்ளுறை வகைகளும் சிறிது மயக்கம் தருவதால், அவற்றியல் வேறுபாடுகளைத் தெளித்து விளக்கும்படி வற்புறுத்திய மாணவரின் விருப்பத்திற்கிணங்க, உள்ளுறைவிளக்கச் சுருக்கம் இம் மெய்ப்பாட்டியலுரையொடு சேர்த்திருக்கிறது.

‘மலையகம்’

பசுமலை.

10-11-42. }

ச. சேர. பாரதி.

* படிப்போர்க்குப் பயனுமாறு இப்பாயிரவுரை, இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

அறிவுசான்ற புலவருக்கும், அறிவவாவும் மாணவர்க்கும்,
மெய்ப்பாட்டியற் புத்துரையை
உரித்தாக்கும்
அன்புரை.

கரையிலாக் கடலை யொத்த கல்விதந் நிகரில் காட்சி
புரையிலா வொழுக்கம் பூண்ட புலவர்க்கு முண்மை காண
விரையுநல் லுள்ளந் தூய மேவுமா ணவர்க்கு மெய்ப்பாட்
டுரையையென் னன்பினோடு முரிமைசெய் துவக்கின் றேனல்.

‘மலையகம்’
பசுமலை,
11-11-42. }

ச. சேர. பாரதி.

தொல்காப்பியர் - பொருட்படலப் பொதுப்பாயிரம்

மக்கள் பேசு மொழிகளில் புலமை சான்ற செய்யுட் செல்வமும் சொற்சிற்ப வளமும் நிரம்பியவை மிகச் சிலவேயாம். அவையனைத்தும் மிகத் தொன்மையும் விரிந்து வரம்பறுத்திறு கிய இலக்கண யாப்புறவும் பெற்றுள்ளன. வளமிகுந்த பிற்காலப் புதுமொழிகள் சுருங்கி நெகிழ்ந்த இலக்கண நொய்மையுடையனவாய் வழங்குகின்றன. திட்டமும் விரிவும் ஒட்பமும் சிறந்த பண்டை மொழிகள் பல, தம்பரந்துசெறிந்த இலக்கணப் பொறையால் நலிந்து நடை தளர்ந்து வழக்கிழந்து, பழமை பாராட்டுவாரளவில் பயிற்சிகுறுகிப் பெரும்பாலோர்க்குப் பெயர் தவிரப் பிரிதறியக்கூடாத மறைமொழிகளாகி விட்டன. யவனம், இலத்தீன், எபிரேயம், பழைய பாரசீகம், ஆரியம் போன்ற பழம்பெரு மொழிகள் எல்லாம் வேண்டாது வியத்தற் குரிய பொருட்காட்சி சாலை வியப்புக்களும், தேடுவார் எளிதிற் தெளியாத இருட்புதர்களுமாயிருக்கின்றன. அவற்றிலமைந்த ஆன்ருர் செய்யுட் சிறப்பை விரும்புவோர் அவற்றை அரும் பொருட் சுரங்கங்களாக் கொண்டகழ்ந்தாராய்ந்தும், சமையக் கோள் வரலாறு சொற்சிற்ப வளர்ச்சிகளைத் தேடுவோர் அவை புதைந்த பாழ்பழம் பரப்புகளாய்த் துருவியும் பேணுவதால், அவைகளிறத் தறுவே மறக்கப் படாமலிருந்து வருகின்றன.

தொன்மை, சொற்சிற்பவளம், செய்யுட் சிறப்பு, நூற்றிட்பங்களில் முதுபெரு மொழியினத்திற் சேர்ந்து பிற பல மொழிகளைப்போல வழக்கழியாமல், தளராது வளரும் உயிர்த்திறமும் இறவா இளமை வளமும் பெற்றுச் சாவாமொழி மூவாத்தமி மொன்றே.

ஆழ்ந்தகன்ற நூற்பெருமை செப்பனிட்ட சொற் செவ்விகளில் வடவாரியம் மேல்புலயவனம் முதலிய எதற்கும் இனையாச் சிறப்புடையது தமிழ். என்றாலும், வழக்கொழிந்த பிற முது

மொழிகள் விலைத்திட்பமொன்றே குறிக்கோளாய்க் கொண்டமைத்த நூற்பொறையால் நலிவுற்றன. அவ்வாறன்றி, எழுத்து, சொல், செய்யுள், பொருள், எல்லாம் திட்பமும் திகழும் ஒட்பமும் செழித்து, முதிரா இளநலம் தழையும் திறனும் ஒளிர்ந்தொழுகி இழையுந் செவ்வியும் நிறைந்து யாப்புறவுற்றது தமிழ்நூல். பிற பெருமொழிகளை நலிவித்த வளர்ச்சியைத் தளர்க்கும் செயற்கைக்கட்டுப்பாடுகளின்றி, இயல்போடியைந்த தன் நயத்தகு நூலே கொழு கொம்பாகத் தமிழ்மொழி நாளும் உயர்ந்து வளர்ந்தது. செறிவும் நிறைவும் செய்யா எழிலும் தழையத் துணைசால் நூல்வளமுடைமை தமிழின் சிறப்பு. அதனால் மூவா முதலாத் தமிழ்மொழி இறவா இளநலம் திகழத் தளரா வாழ்வும் வளரெழில் வளமும் பெற்று என்றும் நின்று நிலவுகிறது.

தற்காலம் தமிழில் தலைசிறந்து நிலவுவது தொல்காப்பியர் நூலே. அது, ஆரியப் பாணினிக்கும் தூரிய மேல்புலயவன அரித்தாட்டி லுக்கும் காலத்தால் முந்திய தொன்மையுடையது; பாணினியின் செறிவும், பதஞ்சலியின் திட்பமும், அரித்தாட்டிலின் தெளிவும், அவையனைத்திலுமில்லா வளமும் வனப்பும் அளவை நுண்முறையமைப்பும் பெற்றுச் செறிவும் தெளிவும் நெறியா நெகிழ்வும் நிரம்பியமைந்தது. இத்தமிழ் நூல் பாணினிக்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முந்தியது. வான்மீகர் பாராட்டிய கடல்கொண்ட கபாடம் அழியுமுன், அம்முதாரி லாண்ட பாண்டியன் 'நிலந்தருதிருவில் நெடியோன்' காலத்தில், அவனவையை அணிசெய்த புலவருள் தலைமை தாங்கிய பெரியார் 'ஒல்காப்புகழுடைத் தொல்காப்பியரே' தம் பெயரால் இத்தமிழ்ப் பெருநூலை இயற்றினரென்று அந் நூற்பாயிரம் இயம்புகிறது. ஒரு நூற்கு ஏற்ற பெயரிடுவதும், அன்றி அதை ஆக்கியோன் பெயராலழைப்பதுமே பழைய தமிழ் வழக்கு. பாயிரமில்லது பனுவலாகாதென்பர் தமிழ்ச் சான்றோர். பாயிரம் கூற வேண்டிய பலவற்றுள் நூற்பெயரும் நூலியற்றியோர் பெயரும் இன்றியமையாதன. இந்நூலையாக்கியோர் பெயர் தொல்காப்பியரென்றும், அவர் பெயரே அந் நூற்பெயராக்கப் பட்டதென்றும் இந்நூற்பாயிரம் இயம்புகிறது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் “காப்பியர்” எனும் இயற்பெயர் தமிழரிடைப் பெருவழக்குடைத் தென்பது, அப்பெயருடைய புலவர் பலர் பண்டைத் தொகைச் செய்யுட்கள் செய்தவராய்க் கூறப்பெறுவதால் நன்கறியலாம். ஒருபெயருடையோர் பலரிருப்பின் அவரிடை வேற்றுமை விளங்கவேண்டி ஏற்புடை அடைகள் அவரவர் பெயரொடு தொடுக்கப்படுஞ் செவ்விய முறையும் தொன்றுதொட்டின்றுவரை நின்னுவரு முண்மையாவருமறிந்ததே. பல்காப்பியர், காப்பியாற்றுக்காப்பியனார், சேந்தன்தந்தை காப்பியனார், எனக் காப்பியர் எனும் பெயருடைய புலவர் பலரைக் கேட்கின்றோம். அப்பெயருடையார் எல்லார்க்கு மிந்நூலுடையார் காலத்தால் முந்தியவராதலின், இவற் இயற்பெயரொடு தொன்மை சுட்டுங் குறிப்படைகூட்டித் தொல்காப்பியரெனப் பண்டைப் புலவரால் பாராட்டப்பெற்றனராதல் வெளிப்படை.

தமிழ்ப்பெரியார் அனைவரையும் ஆரியக்கலப்புடையராக்கித் தலைசிறந்த தமிழ்நூல்களுக்கு வடநூற் சார்பு கற்பித்துக்கொள்ளுவதே பெருமையெனக் கருதிய இடைக்காலத்தவர், இறந்த ஆரிய அகத்தியரை எழுப்பித் தமிழ்நூற்கே அவரை முழுமுதற் குரவரென்றொரு கதை கிளப்பித், தமிழ்த் தொல்காப்பியரை ஆரியப் பார்ப்பனராக்கியதோடமையால் அவரை இல்லாஅகத்தியற்குப் பொல்லா மாணக்கருமாக்கி முடித்தார். “காப்பியன்” எனும் தமிழ்ச்சிறப்பியற்பெயரைக் “காவியன்” எனும்வடசொற்றிரிபாக்கிக், ‘கவி’ மரபுடைய சுக்கிரன் குடிப்பிறப்பைச் சுட்டும் காரணப் பொதுப் பெயராக்கி, இரண்டாமுழித் துவக்கத்தில் இராமனுக்கு மூத்த பரசுராமனுக்கு இவரைத் தம்பியாக்கிப் பிறகு முன்னுமூழி யிறுதியில் வடமதுரையாண்ட கண்ணன் உதவிபெற்றுத் தமிழு கத்து வந்து குடியேறியவராக ஒரு பொய்ப் புராணமும் புனையப்பெற்றது. இதற்கு வட நூல்களிலும் பழைய தமிழ்ச்செய்யுட்களிலும் ஆதரவு யாதுமில்லை. இவ்வாறும் பாடுபட்டுத் தமிழ்க் காப்பியனை ஆரியக் கவிக்குலப் பார்ப்பனாக்கியதோடமையாமல், ‘தொல்காப்பியர்’ எனும் அவர் தமிழ் நூற் பெயரையும் தொல்காப்பியமென வடநூற் தத்தி தாந்த விதிப்படித் திரித்து வழங்கலாயினர். இஃது, இந் நூற் பாயிர வரலாற்றுக்கும் தமிழிலக்கண மரபுக்கும் முற்றிலும்

முரணும் தவறு. தொல்காப்பியன் என்பதே இந்நூலியற்றியார்க்கியற்பெயரும், அவர் நூலுக் காகுபெயருமாம்.

இவர் தந்நூலிற் பலவிடத்தும், வடநூல் வழிகொள்ளாது தமிழ்மரபு தழுவியும், (அகத்தியரைச் சுட்டாமல்) தமக்கு முந்திய தமிழ்ச் சான்றோரியற்றிய பல முதனூல்களைத் தழுவிபுமே தாம் இந்நூலை எழுதியதாகத் தெள்ளத் தெளிய விளக்குகிறார். பாயிரமும் இதனைத் தெளித்து வற்புறுத்துகிறது. எனினும், இவ்வுண்மையை எண்ணுமலும், ஆரியர் வருமுன் தமிழில் விரிந்த பல நூலும் தனிவேறு மரபுகளும் வழங்கிய வரலாற்றியாமலும், வடமொழி வல்லார் இடைக்காலத்தில் தாமறிந்த வடநூன் முடிபுகளை இத்தமிழ்ப் பெருநூலுட் புகுத்தி உரை கூறினர். அவருரை முடிபுகளைத் தொகுத்துப் பிற்காலத்தில் பன்னூல் பிறந்தன; அவற்றுட் சிறந்தது நன்னூல்.

முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் ஓராராய்ச்சிக்காகத் தொல்காப்பியரின் சொற்படலத்தில் சிற்சில பகுதியைத் துருவ நேர்ந்தது. அவ்வளவில், முன் நன்னூலில் நான் கண்ட சில ஐயமகன்று தெளிவுபெற்றதுடன், தமிழ்ப்பழ மரபு தழுவா வழுவால் முன் உரைகளிலும், அவற்றைப் பின்பற்றிய பன்னூல்களிலும் பொருந்தா முடிபுகள் புகுந்த நெறியும் அறியலானேன். உடனே தொல்காப்பியரின் சொற்படலத்தைப் பழைய பல உரைகளுடன் ஆய்ந்து துருவி முழுதும் படித்தேன். எழுத்தையும் ஒருமுறை தொடர்ந்தாய்ந்து முடித்தேன். அக்காலத்திலேயே என் பெருமதிப்பையும் உழுவலன்மையும் உரிமை கொண்ட இருமொழி இலக்கியப் பெருநிலைவிளக்காயிலகிய (தற்போது மகாமகோபாத்தியாயராய் விளங்கும்) பண்டிதமணி கதிரேசப் பேராசிரியர் அவர்களோடும், காலஞ்சென்ற இலக்கணக் கடலனார் அரசன் சண்முகனாரோடும், தொந்நூலொடு நன்னூலை ஒத்துநோக்கிக் கண்ட உண்மைகள் சிலவற்றை எடுத்தளவி இன்பமும் பயனுமெய்தினேன்.

பிறகு, தொகைச் செய்யுட்களைத் துருவுங்கால் பற்பல பாட்டினுட்கோள் தொகுத்தாரின் துறைக்குறிப்பொடு பொருந்தாமை தோன்றியது. அவ்வையமகற்றி உண்மை தெளிய வேண்டித் தொல்காப்பியர் பொருட்படலத்தைப் பல பழைய

உரைகளுடன் ஆராய்ந்தேன். எழுத்தினும் சொல்லினும்விடப் பொருட்பகுதியில் உரைகாரர் தொல்காப்பியர் நூற்கருத்தைப் பல்காலும் பிறழக்கொண்டு மயங்குமுண்மை ஒருவாறு உணரலானேன். பொருளிலக்கணம் தமிழுக்குத் தனிச்சிறப்பாதலானும், அம்முறையில் வரையறுத்து வடித்தமைத்த வடநூன் முடிபுகளின்மையானும், தமிழ்மரபுகள் மொழி வளர்ச்சியின் மெய்வரலாறுகளைக் கருதாமலுரைகாரர் தத்தமக்குத்தோன்றிய வாறு வடநூன் முடிபுகளை வலிந்து புகுத்தி இந்நூலொருந்தம்முள்ளும் மாறுபட்டு வெவ்வேறு பொருள்கூறி மயங்கவைத்த பெற்றிமையும் உற்று நோக்க ஓரளவு வெளியாயிற்று. அதன் பிறகு இருபதாண்டு சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த் தலைமைபெற்று உயர்வகுப்பு மாணவருக்கு இத்தமிழ்ப் பெருநூற் பொருட்படலம் உரைக்குங்கால், பழைய உரை விளங்காத பலவிடத் தென்புதியவுரை சொல்லி வந்தேன். அக்கழக ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை அயன சஞ்சிகையில், விளங்காமல் மயங்கவைக்கும் சில அரிய நூற்பாக்களைப் பழைய உரைகளுடனும்புந்து நான்கண்ட முடிபுகளை விளக்கி ஒருசில கட்டுரைகள் வெளியிட்டேன். சில கூட்டங்களிலும் நண்பரிடையும் சில வற்றைச் சொல்லிவந்தேன். உண்மையிலுன்றிய உளச்செல்வரான புலவர் சிலர் பொருட் பகுதிக்கேனும் தொடர்புதென்புதியவுரையை எழுதிவெளியிடுமாறு வற்புறுத்தினர். தொடர்பு திருந்து எழுதிவர உடல் நலமும் பிற துணையும் குறைந்ததனால் இடையிடையே எழுதிய என் குறிப்புகளைத் தொகுத்து வெளியிடத் துணிந்தேன்.

அகத்திணையியல் முழுவதற்கும் முறையே முதலில் உரையெழுதி முடிந்து அண்ணாமலைப்பல்கழக ஆராய்ச்சிச்சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது. அதைப் புத்தக வடிவில்அச்சிட உதவிய தமிழ்ப் புரவலரும், இளசை வளநாட்டு வேந்தருமான மாட்சிமிக்க இராசசெகவீர ராமமுத்துக் குமார வெங்கடேசுர எட்டப்பநாயக்க ஐயனவர்களுக்கு அவ்வுரையை அவர்களனுமதிபெற்று உரிமை செய்தேன். அதன் பிறகு, மக்கள் வாழ்வில் பெரும் பகுதியை விளக்கும் புறத்திணையியலுக்கு உரையெழுதி முடித்து வெளியிட முயன்றேன். அதையறிந்தவுடன் அறிவுவளர்ச்சி பெரிதுங் கருத்துடைய செட்டிநாட்டரசர், மாட்சிமிக்க

அண்ணாமலை வள்ளலார் அவ்வுரை வெளியிடும் செலவுக்கு மறு தபாலில் பொருளுதவி ஊக்கினார்கள். அவர்கள் பெருந்தகைமைக்கு அப்புத்துரையை அப்பெரியார்க்குரித்தாக்கி மனமார வாழ்த்துவதன்றி இம்மையில் எம்மனோர் செயற்குரியதெதுவு முண்டோ? என் மெய்ப்பாட்டியலுரையைப் புலவருக்கும் தமிழ்பயிலும் மாணவர்க்கும் உரித்தாக்கியுள்ளேன். சால்புடைய தமிழ்ப் புலவர் தந்தகவால் என்னுரையை இகழாமல், இந்நூலின்மெய்ப் பொருளாராய்ச்சிக்குத் துணையாந் தூண்டு கோலாய்க் கொள்வரென நன்கறிவேன்; மற்றவரின் அழுக்காற்றை மதித்தல் மிகை.

இவ்வுரை முறையாகத் தொடர்ந்து எழுதப் பெருமல், வாய்த்தபொழுது நினைவுவந்த நூற்பாக்களைப் பெயர்த்தெடுத்து நெட்டிடைகழிய விட்டுவிட்டெழுதி வெவ்வேறு சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டதனால், சிற்சிலவிடங்களில் சிலகுறிப்புக்கள் மீண்டும் கூற நேர்ந்தது; இக்குற்றம் பொறுத்தற்குரியது.

வழுவின்றி எழுதுதற்கும் அச்சிலெழும் பிழை திருத்தியுதவுதற்கும் உறுதுணைவர் மதுரையில் நான் பெறுவதரிதானதனால், இப்பதிப்புப் பிழை பெருகி, மலர் கனிகள் மணவாமல் “இலை மலிந்த சருக்க” மயமாயினது. அதனுள்ளும் பயன்காணும் அருளுடைமை தமிழறிஞர் கடவுட் சால்பாதலினால், நடுவிகவாத் தமிழரிதை நகைக்கமாட்டார்.

“பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும் வழுவல்”; ஆதலின் என்புத்துரையை வித்தகர்வெறுக்கார்; உண்மை நாடியுவுக்கும் மாணவர் இல்தவரைச்சிந்திக்கத் தூண்டுந் துணையாகப் பேணுவார். அழுக்காறுடையார் வழுக்காண முயல்வது அவரியல்பாதலின், அதற்கு வருந்தல்வேண்டா. கண்ட உண்மையைக் கரவாதுரைப்ப தென்னியல்பு. என் பல பனுவல்களை மறுப்பொல்லாது வெறுப்பவரும், புதிய என் முடிபுகளைத் தமதாக்கி என் பெயர் குறியாமலே வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுபவரும் பலருளர். விடையின்றிக் கொண்டாலும் என் உரைகளிலெதனையுமே படித்துண்மை யுணர்த்தியவர் யாருமில்ர். பல கலைக்கழகங்கள் உலகியலறிவை விலை பகர்பவரிடே நிலைக்களமாக நிலவுகின்றன. எனினும், தமிழருக்குத் தமிழில்

ஒரு புத்துணர்ச்சி பிறந்து வளர்வதால், இப்புத்துரையை அத்துறையில் ஆராய்வார்க்குதவுமென எண்ணி வெளியிடத்துணிந்தேன்.

தமிழோங்க ! தமிழறமும் தமிழகமும் என்றும் தழைக !

‘மலையகம்’
பசுமலை,
1-11-42. }

ச. சேர. பாரதி.

மெய்ப்பாட்டியல்

முன்னுரை.

தொல்காப்பியர் பொருட்பகுதி தமிழ்கூறுநல்லுலகத்தில் நல்லிசைப்புலவர் புணையும் செய்யுண்முறையும், அச்செய்யுட் கெல்லாம் சிறந்துரிய பொருட்டுறையும், இவற்றின் பல்வேறு உறுப்பியல்களும் வகுத்து விளக்குவதாகும். மக்கள் கருதுவது பொருளே யாதலானும், செய்யுள் பொருளைப் புணைந்துரைக்குங் கருவியேயாதலானும், முதலில் சிறப்புடைப் பொருட்டுறை வகைகள் அகத்தினை புறத்தினை களவு கற்பு பொருள் என ஐந்தியலான் வகைபடத் தொகுத்து விளக்கப்பட்டன. பின் அகப்புறப் பொருள்களைப் புணைந்துரைக்கும் செய்யுள் வகை கூறத்தொடங்கி, அச்செய்யுளுறுப்புக்களுள் பொருட்சிறப்பிற்கு மிக்குரிமையுடைய மெய்ப்பாடு உவமை வகைகளை முன் இரண்டியல்களான் முறையே வகுத்து விளக்கி, பிறகு பிற செய்யு ளுறுப்பும் அமைப்பும் வகையும் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர் தொகுப்பாராயினர். இம்முறையில் இவ்வியல் 'மெய்ப்பாடு' என்னும் செய்யுளுறுப்பை விளக்குவதாகும்.

மெய்ப்பாடு என்பது அகவுணர்வுகளை ஆழ்ந்து ஆராயாமலே யாரும் இனிதறியப் புலப்படுத்தும் இயற் புறவுடற் குறியாம்.

இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் இயற்குறியன்றிச் செயற்கைக் குறி புணர்க்கும் வழக்காறில்லை; உணர்வோடுள்ளக் கருத்தை யுரைக்கப் பல செயற்கைக்குறி வகுத்துக் கோடல் கூத்துநூற் கொள்கையாகும். (பட்டாங்கு) மெய்ப்படத் தோன்றும் உள்ளுணர்வை மெய்ப்பாடென்றது ஆகு பெயர். உள்ளுணர்வை உரிய இயற்புறக் குறியால் புலவன் செய்யுளில் புலப்பட அமைத்தல் வேண்டுமாதலின், செய்யுளுறுப்புக்களுள் மெய்ப்பாடு சிறப்பிடம் பெற்றது. அதனை விளக்கும் பகுதி மெய்ப்பாட்டியல்.

“உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளான்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.” (செய்.கு. 204.)

எனும் செய்யுளியற் சூத்திரம் மெய்ப்பாட்டியல் கூறுகிறது.

இம்மெய்ப்பாடுகள் பொதுவாக அகப்புறப்பொருட்டுறை அனைத்திற்கும் அமையவருவனவும், சிறப்பாக அகத்துறைக் காவனவும் என இயல் வேறுபாடுடையவாதலின், பொதுவியல் புடையவற்றை இவ்வியலில் முதற் கூறிச் சிறப்பியல்புடையன பின்னர் விளக்கப்பெறுகின்றன. ஒருவரின் உள்ளுணர்வுகளுள் மற்றவர் கண்டுங் கேட்டும் அறியப் புறவுடற் குறியாற் புலப்படு பவையே இயற்றமிழ்ச் செய்யுளில் மெய்ப்பாடு எனப்படும். பாட்டு உரை நூல் முதலிய எழுவகைத் தமிழ்ச் செய்யுளெல்லாம் 'வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடைத் தமிழகத்து முடிவேந்தர் 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின் நாற்பெயரெல்லை அகத்து யாப்பின் வழியதா' மெனச்செய்யுளியலிலும், ஆரியநூல் வழக்குகளைக் கொள்ளாது தமிழ் மரபினையே தாம் கூறுவதாகப் பலவிடத்தும் தொல்காப்பியரே வற்புறுத்துவதாலும், தொல் காப்பியர் கூறும் மெய்ப்பாடுள்ளிட்ட செய்யுளுறுப்பனைத்தும் இயற்றமிழ் மரபு தழுவினவையாகும் என்பது ஒருதலை. இவ் வுண்மைக்கு மாறாகப் பிற்காலஉரைகாரர் தொல்காப்பியருக்குக் காலத்தாற் பிந்திய வடஆரியக் கூத்து நூல்களின் கொள்கை களே தொல்காப்பியரும் கூறுவதாகக் கொண்டு இவ்வியற்றமிழ் நூற் சூத்திரங்களுள் வடநூல் வழக்குகளைப் புகுத்தி இடர்ப் பட்டுச் சொல்லொடு செல்லா வல்லுரை வகுத்து மயங்க வைத்தார். சொற்றொடர் கூட்டும் செம்பொருளே செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு மயங்கா மரபிற் புலம் தொகுத்த தொல்காப்பியரின் கருத்தாமாறுணர்ந்து தோக்கின், செய்யு ளுறுப்புக்களுள் ஒன்றும் எண்ணப்பட்டுச் செய்யுளியலில் (204-ஆம் சூத்திரத்தால்) தெளிக்கப்படும் இயற்குறியாம் மெய்ப் பாடுகளின் வகைகளே இம்மெய்ப்பாட்டியலில் முறைப்பட எண்ணி விரிக்கப்பெறுஞ் செவ்வி இனிது விளங்கும்.

இவ்வியல் முதற்கூத்திரம் 'எண்வகையியல்நெறி பிழையா' தெனச் செய்யுளியல் (205ஆம்) சூத்திரம்கூறும் அகப்புறப் பொருட்டுறை அனைத்திற்கும் பொதுவாய் மெய்ப்பாட்டுப் பொருளா முள்ளுணர்வு முப்பத்திரண்டும் புறத்தே இயற்குறி யால் முறையே நானுன்காய்த்தொக்கு எண்ணுன்காகுமெனக் கூறும். இரண்டாம் சூத்திரம், அவ்வாறு நானுன்காய் எண்

வகையாவனவேயன்றி, வேறு எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் மெய்ப்பாடு முப்பத்திரண்டும், இரட்டுற மொழி தலால் நாலிரண்டாகும் என்பதை உம்மைத் தொகையாக்கி நாலும் இரண்டும் கூட்டி ஆறுவகைத் தொகைகளாய் எண்ணப் படுவனவுமாக அகப்பகுதிக்கே உரிய பிற மெய்ப்பாட்டுள்ளுணர்வுகளும் உளவென்பது கூறுகிறது. மூன்றும் சூத்திரம், முதலிற் கூறிய நானுன்காய்த் தொக்கு அகம்-புறம் இருபொருட்கும் பொதுவாய்வரும் எட்டு வகைத் தொகை மெய்ப்பாடுகள் இவையென விளக்கும். 4 முதல் 11 வரையிலுள்ள சூத்திரங்கள், அவ்வினத்தொகை எட்டும் தனிவகை பிரிக்கவரு முப்பத்திரண்டன் பெயரும் வகையும் விரிக்கும். 12-ஆவது சூத்திரம், நந்நான்காய் இவ்வாறெண்வகை இயனெறி பிழையாது வருவனவேயன்றி, எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்தெண்ணப்படும் மெய்த்தோன்றும் அகவுணர்வுகள் வேறும் உள என முன் இரண்டாம் சூத்திரம் சுட்டியவற்றின் பெயரும் வகையும் கூறும். பதின்மூன்று முதல் பதினெட்டு முடியவரும் ஆறு சூத்திரங்களால் அன்பொடு புணர்ந்த காதற் கூட்டத்தில் தோன்றும் அறுவகைத்தொகைபெறும் அகத்துக்கேயுரிய மெய்ப்பாடுகள் தெளிக்கப்படுகின்றன. 19-ஆம் சூத்திரம், அறுவகைப்படுமவையும் அன்பிறவும் புணர்வின் நிமித்தமா மென உணர்த்துகிறது. 20ஆம் சூத்திரம், மேலனவற்றிற்குப் புறனடையாய், அவை கூறும் அகத்துறை மெய்ப்பாடுகள் கையறவுற்றுழிக் கூறியமுறையால் வினைப்பட்டுத் தோன்றுது முறை பிறழ்ந்து வருதலும் இயல்பாமெனக்கூறும். 21 முதல் 24 வரையுள்ள சூத்திரங்கள் புணர்ச்சி அல்லாத மற்ற நான்கு அன்புத்திணைகளுக்குரிய மெய்ப்பாடுகளைக் கூறுகின்றன. 25, 26 சூத்திரமிரண்டும் நிரலே அன்புத்திணைக் காவனவும் அல்லனவுமாம் குறிப்புக்களை விளக்குகின்றன. 27 - ஆம் சூத்திரம், இவ்வியலுக்குப் பொதுப்புறனடையாய் மெய்ப்பாடுகளின் இயல்வகைகளை நுண்ணுணர்வுடையாரல்லார் எண்ணி வரையறுத்தலின் அருமை கூறுகிறது.

மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரங்கள்

1. பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும்
எண்ணிய புறனே நானான் கென்ப.

கருத்து:— இஃது, இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுள் யாண்டும் பயிலும் பொதுமெய்ப்பாடுகளின் தொகையும், அவை வகைப் படுமாறும் கூறுகிறது.

பொருள்:— பண்ணைத்தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும் = தனிநிலை கருதாமல் ஒருபுறக்குறியால் புலப்படும் இனத் தொகுதியாய் எண்வகை மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாகும் உணர்வுகள் முப்பத்திரண்டும்; கண்ணிய புறனே நானான்கென்ப = பொருத்தப் புலப்படும் மெய்ப்புறக்குறியால் நாலுநாலாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் என்பர் புலவர்.

குறிப்பு:—பொருளும் என்பதன் உம்மை, இனைத்தென அறிதலின், முற்றும்மை. பண்ணை என்பது தொகுதி. இஃது இப்பொருட்டாதல் “ஒலித்தன முரசின் பண்ணை” என்னும் கம்பரின் (மகரக்கண்ணன் வதை) செய்யுளடியாற் நெளிக; பலமுனை ஒருங்கு கிளைக்கும் ஒரு தட்டைத் தூறும், சுற்றம் செறிந்த ஒரு பெருங்குடியும், உறுப்பினர் நிறைந்த ஒரு கழகமும் தொகுதிபற்றிப் பண்ணை யெனப்படுதலானுமறிக.

இனி, எண்ணுன்கு என்றது, ஒத்த குறியியல் கருதித் தொகுத் தினம்புணர்க்காமல், தனித்தனி எண்ணவரும் மெய்ப்பாட்டுப் பொருளா முன்னுணர்வுகளின் தொகையென்; நானான்கென்றது அவை முப்பத்திரண்டையும் மெய்ப்படுகுறியொப்புமையால் நிரலே நந்நாலாக இனம்புணர்த்தெண்ணும் வகைமுறை. இதன்பின் எள்ளல்முதல் விளையாட்டிறுதி தனிவகுத்து எண்ணப்பட்ட முப்பத்திரண்டும், மெய்ப்படு புறக்குறியொலொப்பால் இனம் புணர்த்து நந்நான்காய்த் தொகுக்குங்கால், நகை முதல் உவகை ஈரும் “அப்பாலெட்டே மெய்ப்பாடு” எனப் படுபவற்றுளடங்கும். குறியொப்பால் இனம் கூட்டித் தொகை பெற்று வருமிவை குறிமுறையால் எண்வகையியல்நெறி பிழையாமை கருதி இவ்வாறு கூறப்பட்டன என்க.

நான்கன் முன் நான்கு “நானான்கா” மாறு, “நான்கன் ஒற்றே ல-காரமாகும்” 467; “வ-கரம் வருவழி 452.....

நான்கள் ஒற்றே ல-காரமாகும் 453''; ‘‘உயிர் வருகாலை 455.....மூன்றும் நான்கும் ஐந்தென்கிளவியும் தோன்றிய வகரத் தியற்கையாகும்’’ 456 எனும் தொல்காப்பியர் எழுத்ததி காரச் சூத்திரங்களாலறிக. இன்னும், ‘‘க—ச—த—ப—முதன் மொழி வருஉங்காலை,மூன்றன் ஒற்றே வந்த தொக்கும்.’’ 447 எனவும், ‘‘ந—ம—வருகாலை, ஐந்தும் மூன்றும் வந்ததொக்கும் ஒற்றியல் நிலையே’’ 451 எனவும் தெளிக்கும் தொல்காப்பியர், நான்கள் ஒற்று மவ்வாருகும் எனக் கூறுமை யானும், முதற் பத்தென்களுள் ‘‘மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்’’ எனக் கூறி நான்கன் முதலுக்குக் குறுக்கம் யாண்டும் குறியாமையானும், நானுற்றிசை - (களவழி.6)—நானாறு— நானிலம்—நானூல்—நாலைட்டு—நாலீரைம்பது—நாவிரண்டுஎனவே பல்காலும் பலவிடத்தும் பண்டைச் சான்றோர் செய்யுட்களில் பயிலுதலானும், ந-கரம் வருங்கால் நான்கன் ஒற்று லகரமாகி முதல் குறுகாது நால் என நின்று, வரு நான் கொடு புணர்ந்து நானான்கென வருதலே தமிழ்மரபாமாறு தேறப்படும். பிந்திய நன்னூலாரும் ‘‘ஒன்றுமுதலெட்டெரு மென்களுள்.....மூன்றேழ் குறுகும்’’ எனக்கூறி யமைந் தாரன்றி, நான்கன் முதலுக்குக் குறுக்கம் கூறிற்றிலர். எனவே, நானான்கென்பதே பண்டையோர் கொண்ட செய்யுட்சொல் என்பதும், நந்நான்கென்பது (இலக்கண) நூலாதரவற்ற பிற் காலப்பேச்சு வழக்காதலின் உரையிற் கொண்டமைக்கப்பெற்ற சேரிமொழி என்பதும் தெளிதலெளிதாம்.

இனி, ‘புறனே’ என்றது உள்ளுணர்வு சுட்டும் புறக் குறியை; தத்தம் நிலையில் தனித்தனிக்குறியால் புறத்தே புல னாகாது கருத்தளவில் வகுத்தெண்ணும் எண்ணுன்கு பொருளுளி னின்றும், புறத்தே ஒவ்வொரு குறிக்கு நானான்காய்த் தொக்குப் புலனாகும் மெய்ப்பாட்டு வகையைப் பிரித்தலின், புறனே என்பதின் ஏகாரம் பிரிநிலை; அன்றி இசைதிரப்பும் அசை எலினும் அமையும்.

‘‘எண்ணுன்கு பொருளும் நானான்கென்ப’’ எனவே ‘‘எண் வகை’’ என்பது பெறப்படு மாதலின், ‘‘கண்ணிய புறனே நானான்கு’’ என இடைப்புணர்த்துரைப்பானேன்? எனின், கூறுதும். உள் உணர்ச்சியளவில் தனிப்பிரித்து ஒருங்கெண்ணப்

படும் முப்பத்திரண்டு பொருளும் புறத்தே மெய்ப்பாடாய்ப் புலனாதல் கொண்டே அறியப்படுதலானும், அவ்வாறு புலனாங்கால் அவைதனித்தனியே எள்ளற்குறி இளமைக்குறி பேதைமைக்குறி மடமைக்குறி என்றெவ்வொன்றும் வெவ்வேறாய்த் தனக்குரிய தனிக்குறியாற் றேன்றாமல், நந்நான் காய்ப்பண்ணை கூடி நகை-அழகை-இளிவரல்-மருட்கை - அச்சம் - பெருமிதம்- வெகுளி - உவகை எனும் மெய்ப்பாடு எட்டுவகையால் மட்டும் தோன்றுதலானும், இவ்வியல் நெறி குறித்தல் வேண்டி இவ்வாறு கூறப்பட்டதென்க. இன்னும் இச்சூத்திரம் சுட்டுவது இதுவேயென்பது, பின்னும் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியரே அதன் உறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டின் தன்மையை விளக்கியபின் அதையடுத்து “எண்வகையியனெறி பிழையாதாகி, முந்துறக் கிளந்த முடிவினததுவே” எனக் கூறுதலானும், அதன் கீழ்ப் பேராசிரியரும் “மேற்கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடே இது; அவை நந்நான் காம்” என உரைப்பதானும் தேறப்பெறும்.

இனி, “என்ப” என்றது பிற சூத்திரங்களின்போல இயற்றமிழ்ப் புலவர் கொண்ட அடிப்பட்ட தமிழ்ச்செய்யுள் மரபிதுவென ஈண்டுச் சுட்டுவதன்றி, யாதொரு வேறு முதனாலும் அதன் கொள்கையும் குறிப்பதன்று. இச்சூத்திரப் பொருள் இதுவே யென்பது இதன்கீழ் இளம்பூரணர் தரும் குறிப்பானும் தெளிவாகும். அவர் குறிப்பாவது, “முப்பத்திரண்டாவன:— நகை முதலானவற்றுக் கேதுவாம் எள்ளல் முதலாக வினையாட் டிருக முன்னெடுத் தோதப்படுகின்றன” என்பதாம்.

இச்சூத்திரத்தின் செம்பொருள் இதுவாகவும், பேராசிரியரும் பிறரும் ஆன்ற தமிழ்மரபும் தெளி சொற்குறிப்பும் முரண உரைகூறி மயங்க வைப்பர். பேராசிரியர் “சுவைப் பொருளும் அப்பொருள் விளைக்கும் சுவையுணர்வும், அவ்வுணர்வால் தோன்றும் உள்ளக்குறிப்பும், இக்குறிப்பின் வழி உடம்பின்கண் வரும் வேறுபாடாம் விறலுமாக நான்கெண்ணி அவற்றைச் சுவையெட்டோடும் கூட்டி ஒன்று நான்கு செய்துறழ், முப்பத்திரண்டாம்” என அநுமானிப்பர். இன்னும் “பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருள்” என்பதற்கு, நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்கும் காமநுகரும் இன்ப விளை

யாட்டினுள் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும்” எனப் பொருள்கூறி, “கண்ணிய புறனே நானுன்கென்ப” என்பதற்கு “அவை கருதிய பொருட்பகுதி பதினாறுகி யடங்கும், நாடக நூலாசிரியருக்கு”, என முடிப்பார். இதில் பொருள் முப்பத்திரண்டு என ஒருங்கெண்ணிய பிறகு “அவை கருதிய பொருட்பகுதி” எனப் பிரித்துப் பதினாறெனச் சுட்டுமாறென்னை? ‘பொருள்கள் கருதிய பொருட்பகுதி’ என்பது பொருளில் வெற்றுகையாகும். மேலும், எண்ணுக்குபொருளும் ஓராங்கே ஒருங்கெண்ணப்படுதலின், அவை ஒருதரப்பொருளாதல் ஒருதலை. அதற்கு மாறாக, அவற்றைச் சுவையூட்டும் புலி முதலிய புறப்பொருள்வேறு, அப்பொருள் விளைக்கும் உணர்ச்சிவகைவேறு, உணர்ச்சியால் எழும் உள்ளக்குறிப்பு வேறு, அக்குறிப்பால் நிகழும் உடற்குறியாம் விறல் வேறு எனத் தம்முள் ஒவ்வா நால்வகையாய் உறழ்ப் பிரித்தல் இங்குத் தொல்காப்பியர் கருத்தாமாநிலை. அன்றியும் எண்ணுன்காமவை குறியால் நந்நான்கோரினமாய்க் கண்ணிய புறனே எண்வகை ஆவதைவிட்டு, பதினாறுவதெப்படி? புறப்பொருளும் அகவுணர்வும் ஒன்றாமேல், உணர்வெழுப்பும் குறிப்பையும் அதனுடன் நிகழும் விறலையும் வேறுபடுத்துவானேன்? அன்றியும் உணர்வூட்டும் புறப்பொருள் ஒன்றும் இல்லாமலே எண்ணி யாங்கே மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் உள்ளத் தெழுமாதலின், எண்வகைமெய்ப்பாடுகளை எனைத்துவகைப்புறப்பொருள்களொடும் கூட்டவும் பெருக்கவும்வேண்டா.

இனி, தொல்காப்பியர் இங்கு விளக்குவது இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பன்றிக் கூத்துறுப் பொன்று மன்றதலின், அவற்றைச் சுவையெனவும் விறலெனவும் கூத்தியற் சொற்களால் யாண்டும் குறியாமல், செய்யுளிற் கூட்டற்குரிய மெய்ப்பாடெனவே கூறிப்போந்தார். அன்றியும், புறக்குறியாற் புலனாகும் மெய்ப்பாட்டுணர்வெல்லாம் நந்நான்கும் எவ்வெட்டுமாய்ச் சேர்ந்தே தொகுதியாக இயனெறியாற்றோன்றி வகை பெறுதலான், அவற்றைப் ‘பண்ணைத் தோன்றிய’ எனச்சுட்டினார். தொல்காப்பியரின் இச் சொற்குறிப்புக்களைக் கருதாமல் உரைகாரர் இதில் ‘பண்ணை’ என்பதை மகளிர் விளையாட்டெனக் கொண்டனர். அதனைப் பிறமொழிக் கூத்தியற் கொள்கைகளை இதிற் புகுத்தி இடர்ப்படலாயினர்.

இன்னும், அகப்புறப் பொருட்டுறை யனைத்திற்குமுரிய இயற்றமிழ்ச் சான்றோர் செய்யுளுற்பாவன மெய்ப்பாடென்பதைமறந்து, அவை 'நாடகரகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமநுகரும் இன்ப வினையாட்டினுள் தோன்றிய முப்பத்திரண்டு பொருளும்' எனப் பேராசிரியரும், 'ஈண்டுச் சொல்லப்படுகின்ற பொருளும் கற்று நல்லொழுக்கு ஒழுகும் அறிவுடையார் அவைக்கண் தோன்றாமையால் 'பண்ணைத் தோன்றிய' என்றார்' என இளம்பூரணரும், மயங்கக் கூறினர். மேலும், உரைகாரர் கூறும் ஆரியக் கூத்து நூற்குறிப்புக்களே தொல்காப்பியர் இதில் கூறக் கருதின், அவற்றை எனைத்தளவும் குறியாமல் வாளா "எண்ணுன்கு பொருளும் நானான் கென்ப" எனக் குன்றக்கூறிக் கற்பவர் பொருளறியாமல் மயங்க வைப்பரா?

அன்றியும், இவையெல்லாம் ஆரியக் கூத்து நூலார் கோள்களாதலின் அவை இயற்றமிழ் நூலில் இடம்பெறற்கில்லை. அதுவுமின்றி, இந்நூலில் யாண்டும் எனைத்தளவும் சுட்டாமலே, அயன்மொழிப் பிறநூற் குறிப்புக்களை அறிந்தனரிக் கற்பவர் பொருளறியாவாறு தடுமாற இவ்வியற்றமிழ்ச் சூத்திரம் இயற்றப்பட்ட தெனல் மருட்கையை விளைப்பதாகும்.

“சூத்திரத் தானே

ஆடி நிறுவி லறியத் தோன்றி

நாடுத லின்றிப் பொருள்நனி விளங்க

யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே”

எனத் தெளித்த தொல்காப்பியர் தாமே இச்சூத்திரத்தைப் பேராசிரியர் இளம்பூரணர் எனும் இருவரின் விரிவுரை கொண்டும் விளங்காமல் மயங்குமாறு யாத்துவைத்தாரென்பது பொருந்தாது.

இதுவுமன்றி, இவ்வுரைகாரர் கூறும் ஆரிய நாடக நூற் சத்துவங்கள் தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுக்குக் கூறும் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் ஆகா. இதனைப் பின் மெய்ப்பாட்டு வகை விளக்கும் சூத்திரத்தின்கீழ் விரித்துக் காட்டுதும்.

இனி, 'எண்ணுன்கு பொருளும்' பின் 'எள்ளல் முதல் வினையாட்டிற்கு வரும் முப்பத்திரண்டுமாம்' எனக் கண்டு

கூறும் இளம்பூரணரும், “நானான் கென்ப” என்பதற்கு அம் முப்பத்திரண்டுமே நந்நான்காய் எண்வகை பெறும் என்மால், சுவையும் குறிப்பும் ஆகப்புறத்து நிகழும் பொருள் பதினாரும் எனப் பொருள் கூறினர்; சுவைகளின் குறியான விறல்கள் புறத்துநிகழ்வன. சுவையும் அவற்றினகக் குறிப்பும் உள்ளுணர்வேயாமாதலின், அவற்றையும் விறல்களுடன் ஒருங் கெண்ணி ஆகப் பதினாரும் ஓராங்கே புறத்துநிகழ் பொருளெனக் கூறுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாமை ஒருதலை. ஆதலானும் அது பொருளன்மை யறிக.

2. நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே.

சுருத்து:— இது, முன்னதற்கோர் புறனடை; மேல் முதற் சூத்திரம் கூறும் எண்ணுன்குமேயன்றிச் செய்யுட் பொருளாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் வேறுமுளவென்பது கூறுகிறது.

பொருள் :— நாலிரண் டாகும் பாலுமா ருண்டே=செய்யு ளுறுப்பாம் மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள், மேற்கூறி யாங்கு நந் நான்காய் எண்வகை இயனெறி பிழையாது வருவனவேயன்றி, எவ்வெட்டாய்த் தொக்கு வகைப்பட வருந் தன்மைய பிறவும் உள.

குறிப்பு:— ஈற்றேகாரம், முதலில் கூறிய எண்ணுன்கினின் றும் வேறும் உள்ளவற்றைப் பிரித்தலின் பிசிநிலை; ஈற்றசையு மாம். ஆகும் என்னும் வினைக்குச் செய்யுளுறுப்பாம் மெய்ப் பாட்டுணர்வுகள் எனும் எழுவாய், கொண்ட பொருட்டொடர் பால், அவாய் நிலையிற் பெறப்பட்டது. மார்—அசை.

முன். முதற் சூத்திரத்தில் மெய்ப்பாட்டுணர்வாம் எண் ணுன்கு செய்யுட் பொருளும் நந்நான்காய்த் தொகைஇ வரு மெனச் சுட்டியதற்கேற்ப, அவ்வாறு தொக்கஎட்டும் இதன்பின்,

“நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகைஎன்

றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.”

எனத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டு, அதன் பின் அவ்வெட்டன் வகை யாய்ப் பிரித்தெண்ணப்படுவன முப்பத்திரண்டும் முறையே எள்ளல் முதல் வினையாட்டிற்கு விரிக்கப்படுகின்றன. அதுவே போல், வேறு எவ்வொட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் இயல்

புடைய முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாடுகளும், மேல் “அப்பா லெட்டே” எனவும் இங்கு “நாலிரண்டாகும் பாலுமா ருண்டே” எனவும் சுட்டியதற்கேற்ப முதல் எட்டு வகை முப்பத்திரண்டும் எள்ளல் முதல் விளையாட்டெழு முறையே எண்ணி முடிந்த பின், “ஆங்கவை யொருபா லாக வொருபால்” எனத் தொடங்கி “உடைமை இன்புறல்..... நடுக்கென அ இவையும் உளவே அவையலங் கடையே” என வேறுமுப்பத்திரண்டு எண்ணி முடித்துக் காட்டப்படுதலின், இச் சூத்திரப்பொருள் இதுவாதல் தெற்றென விளங்கும். இச் செம்பொருளைவிட்டு இதுசுட்டும் நாலிரண்டும் பின் “நகையே அழகை” என எண்ணப்படும் எட்டுமே ஆமென்பாருரைகொள்ளின், அச் சூத்திரமே “அப்பா லெட்டே மெய்ப்பாடென்ப” என அவற்றின் எண் தொகை கூறுதலானும், மதற் சூத்திரத்தும் “நானுன்காய் எண்ணுன்கு பொருளாம்” என அவற்றின் எண்வகை குறிக்கப் பெறுகலானும். இச்சூத்திரம் இங்கு வேண்டப்படாது மிகை படக் கூறலாய் முடியுமென்பது ஒருதலை. ஆதலின், அது பொரு ளன்மை யறிக.

இனி, உய்த்துக் கொண்டுணர்தல் இரட்டுற மொழிதல் எனும் உத்திகளால் இச்சூத்திரத்துக்குப் பிறிதும் ஒருபொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். இதில் “நாலிரண்டு” என்பதை உம்மை தொக்க கூட்டெண்ணுக்கி, நாலுமிரண்டு மெனக்கூட்டி, அறுவகைப்படும் இயல்புடைய அகத்துறை மெய்ப்பாடுகளும் உளவெனப் பொருள்கூறி, அவ்வாறும் முறையே “புகுமுகம் புரிதல் தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப” எனத் தொடங்கி “புலம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப” என எண்ணி முடிக்கும் மெய்ப்பாட்டுத் தொகை ஆறுமாமென அமைத்துக் கோடலும் தவறுகாது.

3. நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை

அச்சம் பெறுமிதம் வெகுளி உவகையென்
றப்பா லெட்டே மெய்ப்பா டென்ப.

கருத்து :— இது, முன் முதற் சூத்திரத்தில் அகவுணர்ச்சிச் செய்யுட்பொருள் முப்பத்திரண்டும் புறத்தே இயலொத்த இனக்குறிப்பற்றி நந்நான்காய்ப் பண்ணையிற்றோன்றுமெனச்

சுட்டிய மெய்ப்பாட்டு வகையெட்டும் இன்னவென விளக்கு கிறது.

பொருள் :— நகை=சிரிப்பு; அழகை=அவலம்; இ ளி வரல்=இடும்பை, அஃதாவது துன்பம்; மருட்கை=மயக்கம்; அச்சம்=அஞ்சுதல்; பெருமிதம்=வீறு, அஃதாவது தருக்கு; வெகுளி=சினம்; உவகை=மகிழ்ச்சி; என்று அப்பாலெட்டே. மெய்ப்பா டென்ப—என அத்தன்மைய மெய்ப்பாடு எட்டேயா மென்பர் புலவர்.

குறிப்பு :— ‘நகையே’ என்பதில் ஏகாரம் எண் குறிக்கும் ‘எட்டே’ என்பதில் ஏகாரம் தேற்றமாம். இதில் இனக்குறியால் தொகுதியிற் புறத்திற்றேன்றும் மெய்ப்பாட்டுத் தொகை எட்டும், இதையடுத்து இவற்றின் வகைவிரிகளான எள்ளல் முதல் விளையாட்டிருக முப்பத்திரண்டும் கூறி, பின் இவற்றை ‘ஆங்கவை ஒரு பாலாக’ எனச்சுட்டிப் பிரித்து நிறுத்தி, ‘ஒருபால் எனத் தொடங்கி வேறு முப்பத்திரண்டு மெய்ப்பாட்டுணர்வு வகை குறிப்பதனால், இவை நந்நான்காய் எண்ணப்படும் பான்மையவாதல் ஒருமுறை, இதன்பின் பிற எவ்வெட்டாய்த் தொகுத்து எண்ணப்படும் தன்மையவாதல் மற்றொரு முறை’ யென்பது தொல்காப்பியர் குறிப்பாம். அதனால் இதிற் கூறப் படுவன நாலுநூலாய்த் தொக்கு அம்முறையில் எண்ணப்படும் எட்டாம் என்பது விளங்க (‘பால்’ தன்மையைப் குறிப்பதாக லின்) இம்மெய்ப்பாடுகள் “அப்பாலெட்டே” எனக் குறிக்கப் பட்டன, ஈற்றில் ‘என்ப’ எனும் வினைக்குப் ‘புலவர்’ எனும் எழுவாய் அவாய்திலை.

இனி, இம்மெய்ப்பாட்டுமுறை பிற ஆரியக் கூத்து நூல் வழக்கொடுபடாமல் என்றும் இயற்றமிழ்ச் செய்யுளுறுப்பாய்த் தொன்று தொட்டு நின்று நிலவும் மரபிற்றாகும். இவ்வுண்மை இச்சூத்திரத்தின்கீழ் “இது பிறர் வேண்டுமாற்றானன்றி இந் நூலுள் இவ்வாறு வேண்டப்படும் மெய்ப்பாடு என்பது உணர்த் துதல் நுதலிற்று” எனப் பேராசிரியரே கூறுதலானும் விளங் கும். இவற்றின் இயல்வகைவிரிக்கும் பிற சூத்திரங்களானும் இது விளங்கும். அன்றியும் ஆரிய நூலார் கூறும் நவரசங்கள் இம்மெய்ப்பாடுகளின் வேறும் நடன நாட்டியச் சத்துவங்களாம்.

அவை முறையே சிருங்காரம், ஆசியம், கருணை, ரௌத்திரம், வீரம், பயம், குற்சை, அற்புதம், சாந்தம் என்பனவாம்.

இவற்றுள், முதலில் நிற்கும் சிருங்காரம் கற்புக்கருதாக்காமக்களி. அதைச் செய்யுளிற் கொள்ளத்தகும் ஒரு பொருளாகத் தமிழ்ப்புலவர் கருதுகிலர். தமிழர் கூறும் உவகையெனும் மெய்ப்பாடு முறையே அறத்தான் வரும் செல்வம், கல்வியான் எய்தும் அறிவு, கற்புறு காதற்கூட்டம், திளைத்தற் குரிய தூயவினையாட்டு, இந்நான்கானும் வரும் மகிழ்ச்சியாகும். சிருங்காரத்தை இவ்வுவகையோடு ஒப்பிட ஒல்லாமை கருதி, உவகை நாலில் ஒன்றாய் தூய காதற் கூட்ட மலிவோடு உறழ்வித்து அமைதிகாட்ட முயல்வர் பழைய உரைகாரர். உயர் திணைக் குறிப்பொருளாய் இருதலை ஒருவயின் ஒத்த அன்புக் கூட்டத் தூய மகிழ்ச்சியும், பிறனில் பெட்டல் முதலிய தீமையிற் றீராக் கற்பொடு படுஉம் கடப்பாடு கருதாக் கழிகாமத் திளைப்பும் தம்முள் ஒவ்வாமை வெளிப்படை. இனி, ஆசியம் நால்வகை நகையை முற்றிலும் ஒவ்வாமையும் தெற்றெனத் தெளியப்படுவதாகும். கருணை அருள், அதாவது அளியாமல்லால், அழகையாகாமை தேற்றமாம். அயலார் அல்லலுக்கு இரங்குவது அளி அதாவது கருணையாம்; அழகையோ தம்பால் தாங்கரும் இழிவு இழிவு தளர்வு வறுமைகளால் வருந்துதலாகும். ஏமப் புணைசுடும் இரௌத்திரம் தனக்குத் தீங்கிழைத்த பிறர் மாட்டுச் செல்லும் சினமாம். உறுப்பறுதல் முதல் கொலைவரை நான்கும் தன்னைச் செய்யினும் பிறரைச் செய்யினும் ஒப்ப நிகழும் மனவுணர்வு வெகுளியாகும். வீரம் என்பது பெருமிதம் நான்குணள் ஒன்றும் தறுகண்மையில் அடங்கும். பேராண்மைப் பெற்றியொடு குறையா இறவாச் சிறப்பீயும் கல்வி புகழ் கொடைகளான் எய்தும் மலிவொடு பொலியும் பெருமிதம், கேவலம் வீரத்தின் வேருதல் வெளிப்படை. குற்சை என்பது அருவருப்பு. இதனை எனைத்து வகையானும் தமிழ்ச்சான்றோர் செய்யுளில் எஞ்ஞான்றும் உயர்ந்த சுவைதரும் மெய்ப்பாட்டுப் பொருளாகக் கொண்டிலர். அற்புதம் மருட்கை வகையில் ஒன்றாயடங்கும். சாந்தம் பிறிதுணர்வு எதுவும் அற்ற வெறுநிலை ஆதலின் அது மெய்ப்பாடாகாமை தேற்றம். அதனை, உளத்தூரால் மலரும் உணர்வான நடுவுநிலை யெனும் தமிழ்ச்

செய்யுட் பொருளொடு ஒப்பதுபோலக் கூறுவர் உரைகாரர். சமனிலை அதாவது சாந்தி, உணர்வும் குறிப்பும் ஒன்றுமற்ற வெறுநிலை; எனவே அன்மைப்பொருளது. நடுநிலையோ தகுதி எனும் அறிவுணர்வாகும்; அதனாலது தேர்மைசுட்டுமுணர்வுப் பொருட்டாம். இவை தம்முள் இயல் ஒவ்வாமை கண்கூடு; அந்நடுவு நிலையை “அப்பாலெட்டு மெய்ப்பாட்டு” வகையில் அடக்காமல் பின் பிறிதொருபாலாம் முப்பத்திரண்டனுள் வைத்து எண்ணுதலானும், அது இரசம் எட்டனோடு கூட்டி எண்ணப்பெறும் சாந்தமாகாமை ஒருதலை.

4. எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான் கென்ப.

கருத்து:— இது, முன் சிறந்த செய்யுட்பொருளாம் எண்ணுன்குணர்வும் கண்ணியபுறனே நானுன்காய்ப் பண்ணைத் தோன்றும் “அப்பாலெட்டே மெய்ப்பாடு” எனத் தொகுத்தவற்றுள், முதல் தொகுதியாம் நகை வகை நான்கும் அவற்றினியல்பும் கூறுகிறது.

பொருள்:— எள்ளல்=நகைமொழி அதாவது கேலி; இளமை=மழவு; அஃதாவது பிள்ளைத் தன்மை; பேதைமை=அறிவின்மை; மடன்=ஏழைமை, அஃதாவது தேராதது எனினில் நம்பு மியல்பு; என்று உள்ளப்பட்ட நகை நான்கென்ப—இந் நான்கும் நகையின் வகைநான்காய்க் கருதப்படு மென்பர் (உள்ளறும் உணர்வை நுண்ணிதி னுணரும் புலவர்.)

குறிப்பு:— எள்ளல், இழித்தலின் வேறுபட்ட நகைமொழி; பழிப்பில் பரிகாசம்; வினையாட்டேச்சுப் போல்வது, ‘இனிவு’ பின் சூத்திரத்தில் அழகைவகைத்தாய் வேறு கூறப்பெறுதலின், இங்கு நகைவகையுளொன்றெனப்படும் ‘எள்ளல்’ இழியாச் சிரிப்பாதல் தேற்றம்.

“ஊர்ன், எப்மிற் பெருமொழிகூறித் தம்இல்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல,

மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே”

எனும் ஆலங்குடி வங்கனூரின் குறும்பாட்டில் (குறுந் -8) காதற் பரத்தை, தான் காதலிக்கும் வள்ளற்றலைவனை எள்ளுவதறிக.

“ஒண்டொட! நாணிலன் மன்றஇவன் ;
ஆயின் ஏஏ!

பல்லார் நக்கெள்ளப் படுமடன்மா வேறி
நல்காள் கண்மாறி விடினெனச் செல்வானும்
எள்ளி நகினும் வருஉம், இடையிடைக்
கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்கும்”

எனும் (61) குறிஞ்சிக்கலியில், பராவுதற்குரிய தலைவனைத்
தோழி எள்ளல் காண்க.

.....“மகளிர்
நலனுண்டு துறத்தி யாயின்
மிகநன் றம்ம மகிழ்த! நின் குளே”

எனும் ஓரம்போகியார் குறும்பாட்டிலும் (குறுந். 384) பராவுந்
தலைவனை இழியாமல் எள்ளுவதறிக.

“நகையா கின்றே தோழி.....

மம்மர் நெஞ்சினோன் நொழுதுநின் றதுவே” (அகம். 56)

எனு மகப்பாட்டடியுமதுவே. இளமை, அறிவுமுதிராப்
பின்னைமை, பேதைமை, அறிவின்மை (Stupidity); மடம் ஐயு
ருது நம்புமியல்பு. (Simplicity or innocence). பேதைமை
உவர்ப்பிக்கும்; மடம் உவப்புதவும், எள்ளல் முதல் நான்கும்
மகிழ்வொடு மருவும் பெற்றிய; இதனை “நகைமெனப்படுதல்
வகையா தெனினே... நகையொடு நால்வகை நனிமகிழ்வ
துவே”, என்ற தொல்லை நல்லுரையானுமறிக.

புறத்தே நகையாய் முகிழ்க்கும்குறி ஒன்றே அகத்து நிகழு
மிந் நால்வகை யுணர்வும் தோற்றற்கேற்றதொரு மெய்ப்பாடா
மெனு மியல்பைச்சுட்டி, “உள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப”
என்று அவற்றினியலும் வகையும் தோற்றுங்குறியும் ஒருங்கு
விளக்கப்பெறுதலறிக. இதில் ‘என்ப’ எனும் வினைக்கு,
“உள்ளுறு முணர்வை நுண்ணிதி னுணரும் புலவர்” எனும்
எழுவாய் இடநோக்கி அவாய் நிலையாற் கொள்ளப்பட்டது.
மெய்ப்பாட்டியலிறுதிப் புறனடைப் பொதுச் சூத்திரத்தில்,
உள்ளுணர்வின் நன்னயப் பொருள்கோள் தெரியின, திண்ணிதி
னுணர்வார்க்கல்லது எண்ணற்கரிதாமெனக் கூறுதலால்,
அதற்கேற்ப ஈண்டு “மெய்ப்பாட்டியல் கூறுபவர் உள்ளுறு

முணர்வை நுண்ணிதினுணரும் புலவர்” என்றேற்புடை எழுவாய் கொள்ளப்பட்டது. இதில் ‘என்று’ என்பது பிரிந்து சென்றொன்றும் எண்ணிடைச்சொல்; “என்றும் எனவும் ஒடுவும் தோன்றி ஒன்றுவழியுடைய எண்ணினுட் பிரிந்தே” என்பது இடையியற் சூத்திரம்.

5. இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென
வளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே.

கருத்து :— இஃது, அழகை எனுமவலவகை நான்கும் அவற்றி னினப்பொதுவியல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— இளிவு=இழுதகவு; இழவு=இழத்தல்; அசைவு=தள்ளாத் தளர்வு, அஃதாவது கையறவு; வறுமை=மிடி, அஃதாவது இல்லாமை; என வளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே—என்று, ஒழியா தலமரச் செய்யு மவலம் இந்நால்வகைத்தாம்.

குறிப்பு :—ஈண்டு, இளிவு—பிறரிகழ்வாற் பிறக்குமவலம்; பழி பிறங்கும் பான்மைத்தாம் இளிவரலன்று. அவ் இளிவரலை அடுத்த சூத்திரம் கூறும். ஈண்டு இளிவுக்கு இதுவே பொருளாதல், இங்கு “இழியே” எனக் கொண்ட பழம் பாடத்தானும் வலியுறும்.

“ நும்மொடு நக்க வால்வெள் ளெயிறே” [குறந் 169]

“ இம் மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கவி. 86)

“ பன்மாயக் கள்வன்” [குறள். 1258]

“ தீரத் தறைந்த தலையும்தன் கம்பலும்
கார்க் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநம்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பாணை ” [கவி. 65]

இவை அகத்தில் ‘இளிவு’ குறிப்பன.

“ மக்களே போல்வர் கயவர் ” (குறள். 1071)

“ தேவரணையர் கயவர் ” (குறள். 1073)

இவைபோல்வன புறத்தில் இளிவு குறிப்பன.

ஒழிவு தருவன அழகை வினையாதாகலின் “விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கென” அவற்றின் பொது வியல்பு விளக்கப்பட்டது. ஏகாரங்கள் எண் குறிப்பன; ஈற்றது அசை;

தேற்றமெனினும் தவருகாது. 'என' என்பது பிரிந்து சென்றொன்றும் எண்ணிடைச்சொல்.

6. மூப்பே பிணியே வருத்தம் மென்மையொடு
யாப்பற வந்த இளிவரல் நான்கே.

கருத்து :—இஃது, இளிவரல் எனும் மெய்ப்பாடு வகை நான்கும் அவற்றின் பொதுவியல்பும் குறிக்கின்றது.

பொருள் :—மூப்பு=முதுமை; பிணி=நோய்; வருத்தம்=இடுக்கண், அதாவது அல்லல்; மென்மையொடு=எளிமை, அஃதாவது நொய்ம்மையுடன்; யாப்புறவந்த இளிவரல் நான்கே-தொடர்ந்து படரும் மானக்குறை நான்குவகைத்தாம்.

குறிப்பு :—மென்மை, இங்கு மிருதுத்துவம் குறியாது இகழ்ச்சிக்காளாக்கும் எளிமை அதாவது நொய்ம்மைப் பொருட்டாம். இளிவரல், மானம் குன்ற வருவது. “இளிவரின் வாழாத மானமுடையார்” எனவும் “இடுக்கண் வரினும் இளிவந்த செய்யார்” எனவும் வருதலான், இளிவரல் இப்பொருட்டாதல் தெளிக. முன் அழகை வகையுள் ஒன்றாகச் சுட்டப்பட்ட இளிவு அவலிக்கும் அவமதிப்பைக் குறிக்கும். அது பழிபடு குற்றமின்றியும் பிறரிகழ்வாற் பிறக்கும் பெற்றியது; எனவே, இளிவு தன்னெஞ்சு சுடுதலின்மையால் வாழ்வில் வெறுப்பு விளையாது. முன் சூத்திரத்திலிதை இளிவென்னுது இழிவென்றே இளப்பூரணர்கொண்ட பாடத்தானும் இவ்வுண்மை வலியுறும். இச் சூத்திரம் சுட்டும் இளிவரல் உயிர்வாழ ஒல்லாமல் மானம் குன்றவரும் பழிநிலையைக் குறிக்கும்.

“தண்ணந் துறைவற் றெடுத்து நந்நலம்
கொள்வாம் என்றி தோழி! கொள்வாம்
இடுக்க ணஞ்சி யிரந்தோர் வேண்டிய

“கொடுத்தவை தா” என் சொல்லினும்
இன்ன தோ?நம் இன்னுயி ரிழப்பே” [குறந். 349]

“குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல
விளிவாங்கு விளியி னல்லது
களைவோ ரிலையா னுற்ற நோயே”

(குறந். 305)

“இதுமற் றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்ன ரென்னு மின்னாக் கிளவி?

.....
திருமனைப் பலகடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே”. [குறு, 181

இன்ன பலவும் அகத்தில் மூப்பு. பிணி, வருத்தம் மென்மை
பற்றிய இளிவரல் குறிப்பன.

“தொடர்ப்படு ஞமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு டளவை
ஈன்ம ரோஇவ் வுலகத் தானே ”

(புறம். 74)

“தலையி னிழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை ”

(குறள். 964)

“மருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து ”.

(குறள். 968)

இன்னபலவும் புறத்தில் இளிவரல் கூறுவன காண்க,

இனி, மூப்பு முதல் பென்மைவரை ஒவ்வொன்றும் தன்
னளவில் வாழ்வொல்லாதாழ்வு தொடரும் தன்மைத்தாதலின்,
அப்பொதுவியல்பு விளங்க இவை “யாப்புறவந்த இளிவரல்
நான்கு ” எனப்பட்டன.

ஏகாரம், முதலிரண்டும் எண்குறிக்கும். ஈற்ற தசை,
தேற்றமெனினு மிழுக்காது. “மென்மையொடு” என்பதன்
‘ஒடு’ பிரிந்து சென்றொன்றும் எண்ணிடைச் சொல்.

7. புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமொடு
மதிமை சாலாமருட்கை நான்கே.

கருத்து :— இது மருட்கை எனு மெய்ப்பாட்டுவகை நான்
கும் அவற்றின் இயல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள் :—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கமொடு—
இந்நான்களுடும் கூடி! மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே—
அறிவு சிறவா மயக்கவகை நான்காம்.

குறிப்பு:—புதுமை, முன்னறியா யாணர்த்தன்மை; அதாவது நூதனம். பறமுக்கு வயிற்றில் புறப்பையுடைய கங்காரு, பறக்குமீன், சிற்றயிருற்றக்கால் பற்றிப் பிசைத்துண்ணும் பூச்செடி, கையிலடங்குஞ்சிறுநாய், கண்கொள்ளாப் பெருமலை, இருதலை, முக்கண், ஐங்கால், அறுவிரல் முதலிய வழக்கிறந்த உறுப்பு உடைய உயிர்கள் போல்வன காண எழுமுணர்வு, புதுமையிற் பிறக்கும் வியப்பாகும்; அது பெரிதும் இயற்கையிற் றேன்று மியல்பிற்கும். ஆக்கம், அறிவுடைமக்கள் சமைப்பாலாவது; எனவே, ஆக்கமருட்கை செயற்கையிற்றேன்றும் அரும் பொருள் விளைக்கும் வியப்பாகும். வானவூர்தி, பேசும் படம் போல்வன ஆக்க மருட்கையாம்.

ஒன்றன் இயல்பு அமைப்பு விளைவுகளைக் கண்டாங்கே ஆய்ந்தறியக் கூடுமிடத்து மயக்கில்லை. மதியால் மதிக்கப்படா வழி மட்டுமே வியப்பு ன்ளையும். ஆதலின், தேர்ந்து தெளியும் திறனற்றறிவுசிறவா நிலையில் வருவதே மயக்கமாமென்பது தோன்ற “மதிமை சாலா மருட்கை நான்கே” என அவற்றின் இயல்பும் வகையையும் விளக்கப்பட்டன. ஆக்கமொடு என்பதின் “ஒடு” பிரிந்து மற்றைய ஒவ்வொன்றோடும் சென்று சேரும் எண்ணிடைச்சொல். ஈற்றேகாரம் அசை, தேற்றமுமாம்.

8. அணங்கே விலங்கே கன்வர்தம் மிறைஎனப்

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே.

கருத்து:—இஃது, அச்சவகை நான்கும் அவற்றினியல்பும் உணர்த்துகிறது.

பொருள்:—வெளிப்படை; கூருமலே விளங்கும்.

குறிப்பு:—காட்சியளவில் காரணங் காணொறு விடத்துக் கடவுள்மேல் ஏற்றிக்கூறு முலகியலில், துன்புறுத்தும் சூர் அதாவது இயவுளாக் கொள்வதை அணங்கென்பது பழ வழக்கு. கள்வர், அலைத்துப்பொருள் வெளவுவோர். ‘இறை’ குற்றங் கடிந்தொறுக்கும் வேந்து. குடிக்குற்றம் ஒறுத்தோங்கும் அறம் பிறர்க்கின்மையின் மிறைகடியும் ஒறுப்பச்சம் தரும் வேந்தைத் “தம்மிறை” எனச் சுட்டிய பெற்றியறிக. அச்ச ஏதுவாம் தம் மிறையை (தவற்றை) யும், அதற்குரிய ஒறுப்பாலச்சுறுத்தும்

தம் இறையையும், ஒருங்கே “தம்மிறை” எனச் சுருக்கி இரட்டுற மொழிதலாகச் செவ்வியுணர்க.

இனி, பிணங்கல்—மாறுபடல்; நெருங்குதலுமாம். காரணத்தோடு மாறுபடுவதோ நெருங்குவதோ கூடுவதெதுவும் அஞ்சப்படாதாதலின், “பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே” என்றிந் நான்கன் பொதுவியல் விளக்கப்பெற்றது. எனவும், ஏகாரங்களுள் முன்னவையும் எண்குறிக்கும்; ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

9. கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச் சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே.

கருத்து :—இது, பெருமித வகையும் இயல்பும் கூறுகிறது.

பொருள் :—கல்வி முதல் கொடையீடுக நான்கும் புகழ்த்தக்க பெருமித வகையாம்.

குறிப்பு :—பெருமிதம், வெறுப்புக்குரிய செருக்கன்று; வீறு தரும் தருக்காகும்; எனவே, புகழ்க்குரிய பெருமையிற் பிறக்கும் மகிழ்வாம். இதன் பழியில் பெருமைப்பெற்றி தோன்றச் “சொல்லப்பட்ட பெருமிதம்” என விளக்கப்பட்டது. ‘சொல்’ புகழாதல் வெளிப்படை. ஆகையால் கல்வி, ஆண்மை அதாவது செம்மற்றிறல், சீர்த்தி, வள்ளன்மை என்பவை மீக் கூறப் பெற்றுப் புகழ்தற்குரிய பெருமை யுணர்வூட்டலின், இவை நான்கும் பெருமித வகையாயின.

‘என’—எண்ணிடைச்சொல். ஈற்றேகாரம் அசை; தேற்றமுமாம்.

10. உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற வெறுப்பின வந்த வெகுளி நான்கே.

கருத்து :—இதில், வெகுளிவகை நான்கும் அவற்றின் பொது இயல்பும் கூறப்பெறுகின்றன.

பொருள் :—உறுப்பறை—சினை சிதைத்தல்; அதாவது அங்கபங்கம்; குடிகோள்—ஓம்பற்குரியாரை நலிதல்; அலை—அடித்தும் இடித்தும் அலமரச் செய்தல்; கொலை—கொல்லல்; என்ற வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே—இவை நான்கும் வெறுப்பால் விளையும் வெகுளி வகைகளாகும்.

குறிப்பு :—உறுப்பின் ஊறும், சுற்ற நலிவும், அலைப்பும், கொலையும், வெறுப்பால் விளையும் சினமுதலாதலின் இவை “வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே” என அவற்றினின் இயல்பு வகைமைகள் குறிக்கப்பட்டன. தீதில் சினம் அறமாதலின் அதனை விலக்கி வெறுத்தற்குரிய வெகுளிவகையே இங்குக் கூறப்பட்டன. ஈண்டு, “என நனிவெறுப்பின் வந்த” என்றினம்பூரணர் கொண்ட பழைய பாடம், வெறுப்பு மிகுதியால் விளையும் வெகுளியின் பெற்றியை இனிது விளக்குதலறிக. இதில் “என்ற”, என்பது இளம்பூரணர் பாடத்து “என” போல எண் குறிப்பதை “என்றும் எனவும் ஒடுவும் என” முன் குறித்த இடையியற் சூத்திரத்தாலறிக. ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

11. செல்வம் புலனே புணர்வு விளையாட்டென்
றல்லல் நீத்த உவகை நான்கே.

கருத்து :—இஃது, உவகை வகையும் இயல்பும் உணர்த்து கிறது.

பொருள் :—செல்வம்—திரு அல்லது ஆக்கப் பெருக்கம்; புலன்—அறிவிலாறும் அகமலர்ச்சி; புணர்வு—கற்புறு காதற் கூட்டம்; விளையாட்டு—தீதில் பொய்தல்; என்று அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே—இந்நான்கும் அலக்கண் விலக்கிய மகிழ்ச்சி வகையாகும்.

குறிப்பு :—செல்வம், அகமகிழ்விக்கும் ஆக்கப் பொதுப் பெயர். யாண்டும் எனைத்தளவும் உளமுனைய வருவதெதுவும் உவகைப் பொருளாகாது. புலன் ஈண்டுக் கல்விப் பயனா மறிவைக் குறிக்கும். அரிய புதிய ஆய்ந்து நுட்பமுணர்ந் துண் மகிழ்தற் கேதுவாமறிவு ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது. நிறைந்த கல்வி உதவும் புகழ்க்குரிய முன்குறித்த பெருமித உணர்வின் உள்ளூறு மறிவின்பம் வேருதலின், அவ்வறிவின்பம் இங்குப் “புலனாவகை” எனக் கூறப்பட்டது. இதனை உரனெடு முர னும் உணர்வு வகையாம் ஐம்பொறி நுகர்வென இளம்பூரணர் கூறுவராலெனின், பொறிவாயிலேந்தும் அவித் தடக்கற் பால வென வெறுக்கப் பெறுதலானும், அவற்றில் அல்லல் நீத்தல் கூடாமையானும், அது பொருளன்மையறிக.

அன்றியும், மெய்ப்பாட்டு வகை அனைத்தமே பொறிவழிப் படும் உணர்வுகளாதலின், அவற்றிலொன்றை மட்டும் பொறி நுகர்வெனக்கூறுதல் பொருந்தாமையானும், 'அது கருத்தன்மை தேறப்படும்'.

இனி, புணர்வு அன்பொடு புணர்ந்த இன்பத்தினை ஐந்தில் இருவயிடுதல் கற்புறு காதற் கூட்டமாம். தேறுதலொழிந்த தீதுறு காமக்களி எஞ்ஞான்றும் 'பகை, பாவம், அச்சம், பழி என நான்கு மிகவாவாம்'; ஆதலின், அஃது அல்லல் நீத்த உவகைப்பொருளாகாமை ஒருதலை. அஃதொலிண்டுப் புணர்வு பழிபடு மழிகாமச் சுவை கருதாது, கற்புறு காதற்கூட்டத்தையே சுட்டுவதாகும். வினையாட்டு மக்கள் உளங்களித்தாடும் தீதறியாப் பொய்தல், அதாவது ஓரைவகை அனைத்தையும் குறிக்கும், அஃது இருபாலார்க்கும் ஏற்பதாகும். ஆண்மையழிந்து மகளிரை இழிக்கும் பிற்காலத்தில் வினையாட்டை அவருக்குத் தனி உரிமையாக்கி, வினையாட்டுப் பொதுப் பெயர்க்கெல்லாம் மகளிர் வினையாட்டெனப் புதுப் பொருளும் கொள்ளப்பட்டது. கடலாடல், புதுப்புனல் குடைதல், உண்டாட்டு, தீதுதவாக் கூத்துப்போல்வன வெல்லாம் வினையாட்டுவகையாகும். எனில், பீழையுதவு மெதுவும் அழுகை—இனிவரல் முதலிய உணர்வின் வழித்தாமாதலின் அவற்றை விலக்கி, யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தீர்ந்த இன்ப வகையே உவகையாகுமென்று அதன் இயல் விளங்க 'அல்லல் நீத்த உவகை' எனத் தெளிக்கப் பட்டது.

புலனே என்பதன் ஏயும், 'என்றும்' என்குறிப்பன. ஈற்றேகாரம் தேற்றம், அசையுமாம்.

12. ஆங்கவை யொருபா லாக, ஒருபா லுடைமையின்புற னடுவுரிசை யருள றன்மையடக்கம் வரைத லன்பெனஅ, கைம்மிக னலிதல் சூழ்ச்சி வாழ்த்த னணுத றுஞ்ச லரற்றுக் கனவெனஅ, முனித னினைதல் வெருஉதன் மடிமை கருத லாராய்ச்சி னிரைவுயிர்ப் பெனஅ, கையா நிடுக்கண் பொச்சாப்புப் பொருமை

னியர்த்த லைய மிகைநடுக் கெனாஅ,
விவையு முளவே யவையலங் கடையே.

கருத்து:— இதற்குமுன்வரை முதற் சூத்திரங் கூறும் “பண்ணைத் தோன்றும் எண்ணுன்குணர்வின்” மெய்ப்பாட்டு வகை விரித்து, இதில் முன் இரண்டாம் சூத்திரம் சுட்டிய நாலி ரண்டாகும் பாலவாய்ச் செய்யுட் பொருள் சிறக்கவரும் உள் ளுணர்வுகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

பொருள் :- ஆங்கவை ஒருபாலாக ஒருபால்—இதற்கு முன் “நகையே.....எட்டே மெய்ப்பாடென்ப” என்பது முதல் “செல்வம் புலனே.....உவகை நான்கே” என்பது வரை சூத்திரங்களில் கூறப்பட்ட மெய்ப்பாட்டுணர்வுவகை எட்டும் ஒருபான்மையவாக, மற்றொரு பெற்றியவாய்; உடைமை..... நடுக்கெனா இவையுமுளவே—உடைமைமுதல் நடுக்குவரை எவ்வெட்டாய் எண்ணப்படு முணர்வுகளும் செய்யுட்பொருள் சிறக்க வருவனவுள்; அவையலங்கடையே—இவை உளவாதல் முன் குறித்த மெய்ப்பாடு எட்டன்வகை தோன்றாவிடத்தாம்.

குறிப்பு :-இதில் கூறப்பெறும் உணர்வு முப்பத்திரண்டும் ‘எனா’ எனும்அளபெடை இடைச்சொற்களால் எவ்வெட்டாய்ப் பிரித்து எண்ணப்படுதலால், இவை முதலிற் குறித்த “நானுன் காய்ப் பண்ணைத் தோன்றும் மெய்ப்பாடு எட்டன்” வகைகளின் வேறுதல் வெளிப்படை. அன்றியும் ‘நானுன்காய்த் தொகுத்து முன் மெய்ப்பாட்டு வகை எட்டு எனச் சுட்டிய எண்ணுன்குணர் வும் புறத்தே மெய்யிற்றேன்றுத் தன்மையவாதல், “கண்ணிய புறனே நானுன்கென்ப” என முதற் சூத்திரத்தும், “அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப” எனத் தேற்றத்துடன் முன்றஞ் சூத்திரத்தும் வற்புறுத்தப் பெறுதலால் தெளிவாகும். அதனாலும், அப்பான்மைசுட்டி அவற்றை ஆங்கவை ஒருபாலாக எனப் பிரித்து நிறுத்தி, “ஒருபால்” என வேறுதொடங்கி எவ்வெட்டாய் வகுத்து இச்சூத்திரத் தெண்ணப்பெறும் உணர்வு முப்பத்திரண்டும் புறக்குறிச் சுட்டின்றி வாளா கூறப்பெறுத லாலும், நகை முதலிய புறக்குறிபெறும் பான்மைய எண்ணுன் குணர்வின் மெய்ப்பாடு எட்டே எனக் குறித்து விலக்கியதாலும், இதில் நாலெட்டும் முன் எண்ணுன்கென்ற மெய்ப்பாட்டு வகை

களின் வேறும்ச் செய்யுட் பொருள் சிறக்கவரும் உணர்வுகளாதல் தேற்றமாகும். இப்பான்மை வேறுபாடு விளங்க, இச்சூத்திரத் துவக்கத்தில் இவ்வுணர்வுகளை எண்ணக் தொடங்குமுன் ‘ஆங்கவை ஒரு பாலாக, ஒருபால்’ என நிறுத்த சொற்பெய்த குறிப்புமறிக. இவை புறக்குறிச்சுட்டுப் பெருமையால் மெய்ப்பாடாகச் சிறவாவெனினும் மெய்ப்பாடுகள போலச் செய்யுட்பொருள் சிறக்கவரும் உள்ளுணர்வுகளாதலின் இவ்வியலில் ஒப்பமுடித்துக் கூறப்பெற்றன.

இனி, இவ்வாறு எண்ணுன்கும் நாலெட்டுமாய் வகைபெறலொன்று, புறக்குறிச் சார்புடைமையும் இன்மையும் ஒன்று, ஆக இவ்விருதிற வேறுபாடேயுமன்றி, இவற்றிடை இன்னுமொரு தன்மை வேறுபாடுமுளது. மெய்ப்பாட்டுவகை எண்ணுன்கும் அகப் புறப் பொருட் பகுதிகளிரண்டிற்கு மொப்பவருபவை. இதிற் குறிக்கும் உணர்வுவகை நாலெட்டும் அகத்துறைகளுக்குச் சிறப்புரிமை பெறுவன. இவை எவ்வெட்டாய், முறையே ‘இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கொடுதழாஅலும் தோழியிற் புணர்வு மென்றங் கந்தால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு;’ கண்ணிய நால்வகைக் கேற்பத் தொகுக்கப்பட்டுள.

இனி, உடைமை என்பது பொருண்மை. அஃதாவது மதித்து உரிமைகொள்ளும் பெற்றியாகும். மதிக்கப்படுவதே பொருளாம்; ‘‘பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்’’ என்பது காண்க. இனி ஒருவர் மற்றவர்க்குப் பொருளாதல் காதலின் முதற்படி. காதற்றலைவனைத் தலைவிக்குக் கிழவன் எனவும், தலைவியைத் தலைவனுக்குக் கிழத்தியெனவும் சொல்லும் மரபு இப்பொருட்டாதலறிக. ‘பிறன்பொருளாள்’ என மனைவியை உடைமைப் பொருளாகக் கூறியதும், உரிமை என்றே பெட்புடைமனைவிமார் அழைக்கப்பெறுவதும், ‘யானுன் உடைமை’ எனக்காதலர் தம்முள் வழங்குவதும், இச்செவ்வி கருதியேயாம். எனவே அன்பின் வழித்தாம் உரிமையுணர்வே உடைமையாகும். இன்புறல், அக்கிழமையுணர்வால் விளையு மகிழ்வாகும். நடுவுநிலை, காதலுங் கடனும் மோதக் கோடாமனச்செப்பம்; விழைவுக்கடிமையாகாது அறமறவாக் காதற் செவ்வி. நடுவுநிலை ஈண்டுச் சமதிலை எனும் கவை கூட்டாது,

தனை மறக்கும் கற்புக் காதலின் உணர்வையே குறிக்கும். அருள், தவறுணரா அன்பின் பெருக்கம்; “காணுங்கால்காணேன் தவறாய்” என்பதறிக. தன்மை, தானதுவாகு மியல்பு; “நோக்குவ எல்லாமவையே போறல்” எனும் மனமாட்சி. அடக்கம்=தன் தலைமைநிலை மறந்து காதலால் மனமொழி மெய்யாற் பணிதல். “ஞாட்பினு ணண்ணுரும் உட்குமென் பீடு ஒண்ணுதற் கோஒ உடைந்தது” எனவும், “நானொடு நல்லாண்மை (காதலுக்கு முன்) பண்டுடையேன் ” எனவும் வருவனவற்றால் அன்பு அடக்கம் தருதலறிக. இனி, அடக்கம் மறை பிறரறியாமற் காக்கும் நிறையைக் குறிக்குமெனினும் அமையும்.

வரைதல், நாணுவரை யிறந்து முன் உவந்த பலவும் வெறுத்து விலக்கும் மனநிலை; இது காதலினெழுவது. அன் பென்பது அருட்கு முதலாகி மனத்தின்கண் முற்பட நிகழ்வது. இவை எட்டும் காதலின் முதனிலையா மியற்கைப்புணர்வொடு தொடர்வன.

கைம்மிகல்=அடங்காக் காதற்பெருக்கு. “நோய் மலி நெஞ்சமோடு இனையல், தோழி,” என்பதும், “ஆற்றுகாதல்) நோயட இவளணி வாட” என்பதும் போல வருவன காண்க. “காதல்கைம்மிகல்” எனக் களவியலிலும் (சூ—115) முன் இவ்வியலினும் (சூ—23.) சுட்டுவதானுமுணர்க. நலிதல்=மெலிவு, அஃதாவது வலிஅழிவு. குழ்ச்சி=நேராக் கூட்டம் நிகழ்வழி யாராய்தல். வாழ்த்தல்=காதலால் நெஞ்சையும் பிறவற்றையும் வாழ்த்துதல். “வாழி என்னெஞ்சே”, “நீ, வாழி பொழுது”, “வாழி அனிச்சமே” “காதலை வாழிமதி” “புன்கண்ணை வாழி மருண்மலை” என வருவன காண்க. நாணுதல்=வெள்குதல்; கா ம மு ம் நாணும் உயிர்காவாத் தூங்கும் என்னோன உடம்பினகத்து” எனவும், “பல்லோர் கூற யாம்நாணுதுஞ் சிறிதே” எனவும், “யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும்” எனவும், “கொண்க னூர்ந்த கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்.....காணவந்து நாணப்பெயரும்” எனவும் வருவன காண்க. துஞ்சல்=காதற்கனவுற வுறங்கல்; “கயலுண் கண் யானிரப்பத் துஞ்சில்” எனவும், “துஞ்சங்காற் றேண்

மேலராகி” எனவும், “கனவினாற் காதலற் காணாதவர்” எனவும் வருபவை கண்டறிக. அரற்றல்=வாய்விடல். “நெஞ்சநடுக்குற” வெனும் பாலைக்கலியில் “பாயல் கொண்டென்றோட் கனவுவார், ‘ஆய்கோற் றெடிநிரை முன்கையாள்; கையாறு கொள்ளாள், கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுநன் கொல்லோ?’ என்ற ராமிழாய்” என வருதலின், தலைவன் அரற்றினமை காண்க. கனா=தூக்கத்திற் றேற்றுவது. இதுவும் காதலிற் கனிவது. “நுண்பூண் மடந்தையைத் தந்தாய் போல இன்றுயில் எடுப்புதி கனவே” [குறுந். 147] எனத் தலைவன் கனவலும், “நனவினா னல்காக்கொடியார்கனவினான், என் எம்மைப் பீழிப்பது?” எனத் தலைவி கனவலும் அறிக. இவ்வெட்டும், இடந் தலைப்பாடெனு மிரண்டாம் காதலிலைக்குச் சிறந்துரியவாம்.

இனி, முனிதல் முதல் உயிர்ப்புவரையுள்ள எட்டும் ‘பாங்கொடு தழா அல்’ எனும் முன்றங் காதல் நிலைக்குரிய. அவை வருமாறு:- முனிதல்=முன்விரும்பிய வெறுத்தல். “பாலு முண்ணுள் பந்துடன் மேவாள்” எனுங் கயமனார் குறும்பாட்டாலறிக. நினைதல்=விருப்புற்று நினைத்தல், “நினைப்பவர் போன்று நினையார் கொல்” எனவும் “உள்ளாதிருப்பி னெம் அளவைத்தன்றே” எனவும், தலைவியும், “நினைத்தனெல்லெனோ பெரிதே” எனத் தலைவனும் நினைத்தல் காண்க. [குறுந். 102, 99] “.....பெரிதழிந்தெனவ! கேளாய், நினையினை நீ நனி” எனவரும் நற்றிணைச் [253] செய்யுளுமிது வேயாம்.

வெருஉதல்=பிரிவும் ஊறும் அஞ்சுதல். “அரிதரோதேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும் பிரிவோரிடத்துண்மையால்” என்பதிலும், “நாம் நகப் புலப்பினும், பிரிவாங்கஞ்சித் தணப்பருங்காமம் தண்டியோரே” என்னுங் குறும்பாட்டிலும் (117), “நீயே, அஞ்சல் என்ற என் சொல்லஞ்சலையே” என்னும் சிறைக்குடி ஆந்தையார் (குறுந். 300) செய்யுளினும், பிரிவச்சம் கூறுப. “இரவு நீ வருதலின், ஊறும் அஞ்சவல்,” (குறுந். 217) எனவும், “உள்ளினும் பனிக்கும் ஒள்ளிழைக்குறுமகள்” (நற். 253) எனவும், ஊறச்சம் கூறுதலும்

உணர்க. மடிமை=ஆற்றுமையின் அயர்வு. இதனை “வினை யாடாயமொ டயர்வோ ளினியே” எனவும், “ஆய்வனை ஞெகிழ்வும் அயர்வு மெய்ந்நிறுப்பவும், நோய்மலி வருத்தம் அன்னை யறியின்” எனவும், வரும் (குறுந். 396, 316] பாட்டடி களானறிக. கருதல்=குறிப்பு. “நாட்டமிரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக் கூட்டியுரைக்குங் குறிப்புரையாகும்”, “குறிப்பே குறித்தது கொள்ளுமாயின்” எனுங் களவியற் சூத்திரங்களானு மிக் கருத்துண்மை தேர்க. “செருஅச் சிறு சொல்லும், செற் றூர் போனோக்கும் உருஅர்போன் றுற்றூர் குறிப்பு” (குறள் 1097); “வைகல் தோறும் நிறம் பெயர்ந்துறையுமவன் பைதல் நோக்கம் நினையாய்தோழி.....பிறிதொன்று குறித்ததவன் நெடும்புறநிலையே” (குறுந். செய் 298); என்பவற்றாலறிக. ஆராய்ச்சி=காதலரன்பு கனிய வழிகுழ்தல். “மகிழ்நன் மார்பே வெய்யையால் நீ அழியல், வாழிதோழி...வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே” [குறுந். 73] எனவும், “அவரொடு சேய் நாட்டு.....பெருங்களிற்றடிவழி நிலையி னீரே உணலாய்ந் திசினால்” எனவும் காதல் பற்றி ஆராய்ச்சி திகழ்தலறிக.

விரைவு=வேகம், ஆர்வ மிகுதியாலெழுவது. “மாலை வாரா வளவைக் காலியற் கடுமாக் கடவுமதி, பாக!..... உண்கட் தெரிதீங்கிளவி (யோள்) தெருமரல் உயவே”... (குறுந். 250); “காலியற் செலவின் மாலை எய்திச், சின்னிரை வால்வனைக் குறுமகள், பன்மானாக மணந்துவக் குவமே” (குறுந். 189); என்பவற்றூற் காதலின் வேகம் கண்டு தெளிக. உயிர்ப்பு=ஆனாக் காதலின் நெட்டுயிர்த்தல். “பானுட் பள்ளி யானையின் உயிர்த்தென்னுள்ளம் பின்னும் தன்னுழையதுவே” (குறுந். 142) எனத் தலைவனும், “பள்ளியானையின் உயிர்த் தனன்நகையிற் புதல்வற்றழீஇயினன்” (குறுந். 359); “பள்ளியானையின் வெய்ய உயிரினை” [நற். 253]; எனத் தோழியும், கூடாவழிக்காதலன் நெட்டுயிர்த்தல் குறிக்கப் பெறுதலறிக.

இனி, “தோழியிற் புணர்வு” என்னும் காதலின் நான்கா நிலைக்குரிய எட்டும் வருமாறு:- கையாறு=வசமழிவு, அதா

வது செயலறவு: இதுவும் காழ்த்த காதனோயால் வருவது. இதனை, “பிரிந்தோர் கையற நரலும் நள்ளென் யாமம்” எனவும் (குறுந். 160), ‘பிரிந்தோர் கையற வந்த பையுள் மாலை’ எனவும் (குறுந். 391), ‘காலைவருந்துங் கையாறு’ எனவும் (குறுந். 48) வருவனவற்றாலறிக. இடுக்கண் = காதலால் வருந்தும் துன்பம்.

“ யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறி துனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருகீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே”

[குறுந். 290]

எனவும்,

“ நாமில மாகுத லறிது மன்னே
வில்லெறி பஞ்சி போல.....
.....சேர்ப்பனெடு நகாஅ வுங்கே”

(நற். 299] எனவும்,

“இனை பெரி துழக்கும்
நன்னுதல் பசலை நீங்க, அன்ன
நசையாகு பண்பி னெரு சொல்
இசையாது கொல்லோ காதலர் தமக்கே”

[குறுந். 48] எனவும்

“ படலாற்று பைத லுழக்கும் கடலாற்றுக்
காமநோய் செய்தளன் கண்”

(குறள். 1175) எனவும்,

“ பதிமருண்டு பைத லுழக்கு மதிமருண்டு
மாலை படர்தரும் போழ்து ”

(குறள். 1229) எனவும்,

வருவனவற்றால் காதல்நோயுழப்பவ ரிடுக்கண் கண்டுணர்க. பொச்சாப்பு=மறதி. இது காதலர் அன்புத் திணைக் குறித்தாதல் “வேட்கை ஒருதலை” எனுங் களவியற் சூத்திரத்து மறத்தலையும் களவுக் கைகோளின் சிறப்புடை மரபினைவையு ளொன்றாக் கூறுதலானும் விளங்கும். பொருமை=காதலர் ஒருவர் பழி ஒருவர் ஆனமை, ஒல்லாமை. இயற்பழிக்கும் தோழி கூற்றும், ஏனோர் தூற்றும் பழியும் தாங்காது தலைவி வெறுத்தல்

காதலியல்பாம். இயற்பழித்த தோழியை மறுத்து.

“இதுமற் றெவனோ தோழி! துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி

.....

“திருமனைப் பலகடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரே மாகிய நமக்கே”

[குறந். 181] எனவும்,

“...மான்மறி...பெருவரை நீழ லுகளும் நாடன்

கல்லினும் வலியன் தோழி!” [குற: 187] எனவும்,

“.....பெருங்கடூன், இனிய னாகலின், இனத்தினியன்ற
இன்னொமையினும் இனிதோ இனிதெனப் படுஉம்புத்தே னாடே”
[குறந். 288] எனவும், “நாடன் நயமுடையன்”, அதனால்
‘நீப்பினும் வாடல் மறந்தன தோள்’ (ஐந்திணை எழுபது செய்.
2) எனவும், “பெருமலை நாடற்கியானெவன் செய் கோ
என்றி; யானது நகை என உணரேனாயின், என்னொகுவைகொல்
நன்னுதல் நீயே” எனவும், தலைவனைப் பழித்த தோழியை
வெறுக்கும் தலைவி கூற்று வருதல் காண்க.

வியர்த்தல் = நாணலும் நடுக்கத்தானும் வேர்த்தல். இது
காதலரியல்பாதலை, “பொறிநுதல் வியர்த்தல்” என இதன்
பின்..... சூத்திரத்து வருதலானு மறிக.

“நின் பிறைநுதற் பொறிவியர்

உறுவனியாற்றச் சிறுவரை திற ”

எனவரும் அகப்பாட்டினு மிதுகுறிக்கப்படுதல் காண்க. ஐயம் =
காதல் மிகையாற் கடுத்தல். இது முதற்காட்சியினிகழும் ஐய
மன்று; அது தெளிந்தபின் எழாதாதலின், ஈண்டு ஊடலில்
எழுமையவுணர்வைக் குறிக்கும்.

“கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயும் ஒருத்தியைக் காட்டிய
சூடினீரென்று”; “வழுத்தினாள் தும்மினேனாக அழித்தமுதாள்
யாருள்ளித் தும்மினீர் என்று”; “தும்முச் செறுப்பவமுதாள்,
நுமருள்ளல் எம்மை மறைத்திரோ என்று—”; என்பன போல
வருவன கண்டுகொள்க.

மிகை = கைம்மிகு காதலான் வரும் நிறையழிவு. இஃது

இப்பொருட்டாதல் “பொழுதுதலை வைத்த கையறுகாலை இறந்த போலக் கிளக்குங் கிளவி—மடனே, வருத்தம், மருட்கை, மிகுதியொடவை நாற்பொருட்கண் நிகழுமென்ப” எனப் பொருளியலில் வருதலானறிக. “மறைப்பேன்மற் காமத்தை யானே குறிப்பின்றித் தும்மல்போற் றேன்றிவிடும்” எனவும், “காமக் கணிச்சியுடைக்கு நிறை என்னும் நானுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு” எனவும் தலைவற்கும், “பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி யன்றே நம்பெண்மை யுடைக்கும் படை” எனத் தலைவிக்கும், காதல்மிகையும் அதனால் நிறையழிவும் சுட்டப்படுதலறிக. நடுக்கு=காதலர்க்கு உணர்வு மிகையானும் பளிப்பு. “ஆம்பல் குறுநர் நீர்வேட்டாங்கு இவள் இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங் கலானீர்” (குறுந்.178) எனத் தலைவனுக்கும், “சூர்நசைந் தனையையாய் நடுங்கல் கண்டே.....மடந்தை! பரிந்தனென் அல்லனோ இறை இறையானே?” (குறுந், 53) எனத் தலைவிக் கும், முறையே காதல் வேகத்தானாய் நடுக்கம் குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

இவ்வாறு அகத்துறைகளுக்குச் சிறந்துரிய இவற்றையும், முன் “எட்டே மெய்ப்பாடு” என வகுத்துப் பிரித்த எண்ணன் குணர்வு போலவே, அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் ஒப்பவருவன எனக் கருதுவர் பழையவுரைகாரர். நானான்காய் எட்டுவகை பெற்றுப் புறந்தோன்றலால் மெய்ப்பாடாமெனச் சுட்டி அவற்றை ஒருபால் எனப்பிரித்து நிறுத்தி, பின் மற்றொரு பாலெனக் குறிக்கப்பெற்ற இவை முப்பத்திரண்டையும் தனித் தும் நானான்காயும் எண்ணமல், எவ்வெட்டாய் நான்கு வகை யிற்றொகுத்ததன் குறிப்பும் பயனும் அவருரையில் விளக்கப் பெருமையானும், இவை முன் முப்பத்திரண்டின் வேறுபட்ட பான்மைய எனச் சூத்திரச் சொற்றொடர் சுட்டுதலானும், அவ ருரை பொருந்தாமையுணர்க. அன்றியும், இவையும்முன்னவை போலப் பொருட்பகுதிகளிரண்டற்கும் பொதுவாய்வருமெனில், பொது உணர்வு பலவிருக்க இவற்றை இவ்வாறு ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறுதலிற் சிறப்பின்மையோடு, இவற்றுட் சில முன் மெய்ப்பாட்டு வகையில் வந்தனவால் ஈண்டு மீண்டுங் கூறுதல் மிகையுமாகும். இதில் வெருஉதலும் நடுக்கமும் முன் அச்சமாகும்; அரற்றல் முன் அழுகையினடங்கும்; இன்புறல்

முன் உவகையாகும்; மடிமை முன் அசைவிலடங்கும்; இடுக்கண் முன் வருத்தமாகும்; இதனாலும் இவர் கருத்து இச்சூத்திரப் பொருளன்மை தேறப்படும். பிறிதொரு பான்மைத்தாம் இவை முப்பத்திரண்டும் நானாண்காயும் தனித்தும் எண்ணப்படாமல் எவ்வெட்டாய் நான்கு வகையுற்றொகுத்த தன் குறிப்பு அவர் கூருமையானும், இவை முன்னவற்றின் வேறுபட்ட பான்மைய என இதில் தெளிக்கப்பட்டமை யானும், அவர் கூற்றுப் பொருந்தாமை ஒருதலை.

13. புகுமுகம்புரிதல் பொறிநுதல் வியர்த்தல்
நகுநய மறைத்தல் சிதைவுபிறர்க் கின்மையொடு
தகுமுறை நான்கே யொன்றென மொழிப.

கருத்து :— மேல் அகத்திணைகளுக்குப் பொதுவாவன நாலெட்டுங்கூறி, அடுத்து அகத்துள்ளும் களவிற் சிறந்து பயிலும் மெய்ப்பாடுகள் உணர்த்தத் தொடங்கி, அவற்றுள் தலைப்படும் அன்பர் உளத்தெழுங் காதல் முதற் குறிகளை இச்சூத்திரம் கூறுகிறது.

பொருள் :— புகுமுகம் புரிதல் = தலைக் காட்சியில் தலைவன் நோக்கெதிர்வைத் தலைவி விரும்புதல்; பொறிநுதல் வியர்த்தல் = காதலால் நோக்கெதிர்ந்த தலைவி தனக்கியல்பாய அச்சமும் நானும் அலைக்க அவள் நெற்றியின் பொறிவியர் பொடித்தல். நகுநய மறைத்தல் = தலைவன் காதற்குறி கண்ட மகிழ்வால் முகிழ்க்குந் தன்முறுவலைப் பிறரறியாது தலைவியடக்குதல்; சிதைவு பிறர்க்கின்மையொடு = தன்னுள் நிறையழிவைப் புறத்துப் புலனாகாது மறைக்கும் தலைவி திறத்தொடு கூட்டி; தகுமுறை நான்கே ஒன்றென மொழிப = பொருந்த வரிசையில் எழும் இந்நான்கும் காதலின் முதற்கூருகுமென்று கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— இதில் கூறிய நான்கும் தலைக் கூட்டத்திலன் புறுவார்மாட்டு ஒன்றிஒன்று இன்றியமையாத் தொடர்பொடு பொருந்தத்தோன்றி, அவரகத்து விளையுங்காதலின் முதற்குறியாய்ப் புறத்துப் புலப்படுதலின், இவை “தகுமுறை நான்கே ஒன்றெனமொழிப” என ஒருபடித்தாத் தொகுத்துக் கூறப்பட்டன. பெருமையும் உரனுமுடைய தலைவன் தன்

தழையுங் காதலை ஒளியானாக, ‘அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறுத்த நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய தன்மையால் தலைமகள் தன் சுரக்குங் காதலைக் கரக்குமாதலின்’, இம்மெய்ப்பாடுகள் பெரிதும் அவள் மாட்டே காணப்பெறும்.

இனி, ‘புகுமுகம்’ என்பதை ‘முன்றில்’, ‘தொழுதெழும்’, ‘வணங்கி வீழ்ந்தான்’ என்பனபோலச் சொன்மாற்றிப் பொருள் கொள்க. புரிதல், விருப்பங் குறிக்கும். தலைவன் நோக்கெதிர் வைத் தலைவி விரும்புதலை, ‘‘நோக்கினான், நோக்கெதிர் நோக்குதல்’’ (குறள். 1082); ‘‘கண் களவு கொள்ளும் சிறு நோக்கம்’’ [குறள். 1092]; என வருவனவற்றால் அறிக.

நோக்கெதிர்ந்து தலைவன் காதற் குறிகண்டு மகிழுந் தலைவிக்கு உள்ளுணர்வு பொங்கப் பொள்ளெனப் புறம் வியர்த்தல் இயல்பாதலின், மறையா அவள் சிறுநுதலில் குறுவேர்வை தோன்றும். இதற்குச் செய்யுள் :—

1) ‘‘பெரும்புழுக்குற்ற நின் பிறைநுதற் பொறிவியர்’’ (136) எனும் அகப்பாட்டடி காண்க.

2) யாழ்ப்போரில் சீவகனை முதலில் எதிர்ந்த தத்தைக்குக் காதற்பெருக்கால் ‘‘காமர் நுதல்வியர்ப்ப’’ எனத் திருத்தக்க தேவர் கூறும் குறிப்பும் இம்மெய்ப்பாடேயாகும்.

3) ‘‘யான் தற் காண்டொறும் தான்பெரிது மகிழாள்,
வாணுதல் வியர்ப்ப நாணின ளிறைஞ்சி
மிகை வெளிப்படாது நகைமுகங் கரந்த
நன்னுதல் அரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே
யானறிந்தேன் அது வாயாகுதலே’’

(இலக்கணவிளக்க மேற்கோள்)

இப்பழைய பாட்டில், இச்சூத்திரம் சுட்டும் கடவுட் காதலின் முதற்குறி நான்கும் முறையே வருதல் கருதற்குரித்து.

நகுநய மறைத்தலென்பது, முதற்காட்சியில் தலைவன் நோக்கெதிர்ந்து அவன் காதற் குறிப்பறிந்து தலைவிமகிழ்வான் முகிழ்க்குந் தன்முறுவலை ‘‘பிணையேர் மடநோக்கும் நாணு முடைய’’ ளாதலின் மறைக்குமவள் முயற்சியைக் குறிப்ப

தாகும். மேல் மூன்றாஞ் செய்யுளில், “நாணிள்ளிறைஞ்சி, மிகை வெளிப்படாது நகைமுகங் கரந்த நன்னுதல் அரிவை” என வருதல் காண்க. இன்னும், “யானேக்கப் பசையினள் பையநகும்” (குறள். 1098) எனவும், “கரப்பினுங் கையிகந் தொல்லா நின்னுண்கண் ணுரைக்க லுறுவதொன்றுண்டு.” (குறள்-1271) எனவும், “பேதை நகைமொக்குள் உள்ளதொன்றுண்டு” (குறள். 1274) எனவும் வருவனவெல்லாம் தலைவியின் நகுநய மறைப்பைக் குறிப்பனவாம்.

இனி, நாணிறந்து பெருகுங் காதலால் உருகுந் தலைவி தன்நிறை யழிவு பிறரறியாவாறு மறைக்கு முயற்சி, “சிதைவு பிறர்க்கின்மை” எனப்பட்டது. “மறைப்பேன்மற் காமத்தை யானே” (குறள் 1253) எனப் பெண்ணியல்பு கூறும் குறள் இம்மெய்ப்பாடு குறிப்பதாகும். மேற்செய்யுளில் “நன்னுதல் அரிவை தன் மனஞ்சிதைந்ததை” நீயறிந்திலையால் நெஞ்சே யானறிந்தேனது வாயாகுதலே” என வருவதுமதுவே. அதில் நன்னுதல் அரிவை தன் மனஞ்சிதைந்ததை மறைப்பதனால் “நீயறிந்திலையால்” எனவும், அவ்வாறு அவள் “கரப்பினும் கையிகந்தொல்லா (அவள்) உண்கண் உரைக்கலுறும்” குறிப்பால் தலைவன் அறிந்து அவள்பால் காதலுண்மையைத் தன் தளரு நெஞ்சொடு கிளந்து தேறுவனாதலின் “யானறிந்தேனது வாயாகுதலே” எனவும் கூறிய குறிப்பறிக.

சீவகனைத் தத்தை முதலில் கண்டபோது,
 “.....நிறையெனுஞ் சிறையைக்கைபோய்
 இட்டநாண்வேலியுந்திக் கடலென வெழுந்த வேட்கை
 விட்டெரி கொளுவ நின்றாள் எரியுறும் மெழுகின்
 நின்றாள்.” (சீவக. 710)

எனினும், அவ்வாறு அழியுந்தன்சிதைவு பிறரறியாது அடக்கும் விருப்பால்,

“பூங்குழல் மகளிர் முன்னர்ப் புலம்பல் நீநெஞ்சே” [சீவக. 712] என்று நெஞ்சொடு கூறித் தன்தளர்வு மறைக்கின்ற செவ்விசூறும் சிந்தாமணிச் செய்யுளடிகளாலுமியதையறிக.

இனி, தலைக்காதலின் முதற்கூறாகும் இந்நான்கு மெய்ப்ப

பாடுகளையும் ஆரியர்நூல் கூறும் பத்தவத்தைகளுள் முதலதாகக் கொள்ளும் உரையாசிரியர் கருத்துப் பொருந்தாமை, பேராசிரியர் இச்சூத்திரத்தின்கீழ் அதனை மறுப்பதாலறிக.

இரண்டாமடி ஈற்றில் 'ஒடு' பிரிந்து சென்றொன்றும் எண்ணிடைச்சொல்; மற்றைய மூன்றோடும் தனித்தனிகூடி எண்ணுப் பொருள்விளக்கும் [சொல்—சூத். 289]. 'நான்கே' என்பதன் ஏகாரம் இசைநிறை; அசையெனினுமமையும். 'மொழிப' எனும் வினைக்கு, கொண்டபொருள் தொடர்பால் 'புலவர்' எனும் எழுவாய் அவாய் நிலையிற் கொள்ளப்பட்டது.

14. கூழைவிரித்தல் காதொன்றுகளைதல்

ஊழணிதைவரல் உடைபெயர்த்துடுத்தலோ

நீழிநான்கே இரண்டென மொழிப.

கருத்து :— இது முதலில் கண்டாங்கே கொண்ட காதல் வளர விளையும் விருப்பக்குறிகளை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— கூழை விரித்தல்=(தழையுங்காதல் தன்னுளம் நெகிழ்க்கக்) குழையுங் கூந்தலைத் திருத்தக்குலைப்பது; காதொன்று களைதல்=செவியில் பூட்டாது செறுகிய தோடு ஒன்றைத் திருத்துவாள்போலக் கழற்றுதல்; ஊழணிதைவரல்=பெண்டிர் பண்டை முறையே கொண்டணி தொடி வளைமுதலிய வற்றை நழுவாது செறிப்பது போலத் தடவுவது; உடைபெயர்த்து உடுத்தலோடு=அறியுமுணர்வால் குழையுமுடலில் குழையுங்கலையின் நிலையைத் திருத்தி யணிதலுடனே; ஊழின் நான்கே இரண்டு எனமொழிப=முறையே இந்நான்கும் திரண்டெழும் அன்பின் இரண்டாங்கூரும் எனக்கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— இதில் கூழை, கழலுங்காதணி, ஊழணி, கலையுமுடைதிருத்தல் எல்லாம் பெண்டிர்க்குரியவாதல் வெளிப்படை.

பாற்பொதுமை விலக்கக் கூழையெனப்பட்டது; பெண்டிர் கூந்தலே கூழையெனப்படுதலின். 'ஒன்று' என்பதை முதலிலே ஆகுபெயராக்கி, பூட்டாது காதில் பொருந்தும் அணியெனக் கொள்ளினுமமையும். "ஊழணி" என்பது, கைம்மையரல்லாக் குலமகளிர் களையாது அணியும் வளைபோல்வனவற்றைக் குறிக்கும். இன்றியமையாது இவை குடிப்பெண்டிர்

கொண்டணிதல் முறையாதலின், ஊழணியென உரைக்கப்பட்டன. (ஊழ்=முறை). உடைபெயர்த்துடுத்தலில், பெயர்த்து என்பது மீட்டும் எனும் பொருளைக் குறிக்கும்; அழித்து எனக் கொள்ளுதல் அமைவுடைத்தன்று. முன் கட்டியுள்ள ஆடை நெகிழ்வதை மீட்டும் இறுக்குதலென்பதே பொருந்திய பொருளாகும்; அவ்வாறன்றி ஆடையைத் தலைவனெதிரில் தலைவி தானே அழித்துடுத்தல் பெண்ணீர்மையன்றாதலின் அது பொருளன்மை தேற்றம்.

“விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅன் ஒருவன்
கண்ணின் நோக்கிய தல்லது தண்ணென
உரைத்தலு மில்லை மாதோ, அவனே
வரைப்பாற் கடவுளு மல்லன், அதற்கே
ஓதி முந்துறக் காதொன்று ளெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூண் நெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெடிது நிமிர்ந்தனவே,
நீயறிகுவை யதன் முதலே,
யாதோ தோழி அதுகூறுமா றெமக்கே.”

எனும் இலக்கணவிளக்க மேற்கோட் பழம்பாட்டில் இச் சூத்திரம் சுட்டும் மெய்ப்பாடு நான்கும் ஒருங்கே நிகழ்ந்தமை தளைவியே கூறுதல் காண்க.

இவை, ‘சிதைவு பிறர்க்கின்றி’ப் புறங்காத்து அகத் தமிழுந் தலைமகள் ‘‘மறையிறந்து மன்றுபடும்’’ தன் நிறையழி காதலை மறைக்குமுயற்சியில் அவள் காதலுணர்வொடு புணரும் குறிகளாம். காதற்கரப்பும், நிறையழிகாதல் மறைப் பினும் அமையாது புறம்பொசியும் சிறப்பும் பெண்ணியலாதலின், அவ்வியல் குறிக்கும் இவ்வுணர்வுகள் ஊழின் நான்கே யெனத் தொகுத்து இரண்டாங்காதற்கூறும் உரைக்கப்பட்டன. (ஊழ் = இயல்பு, முறை). இவ்விடத்தில் இளம்பூரணர் ‘கெழீஇய நான்கே’ எனப்படங் கொள்வர். அதுவும் இக் குறிப்பினதாதல் காண்க.

இதில், ‘ஓடு’ எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம் இசை நிறை. ‘மொழிப’ எனும் வினைக்குப் புலவர் எனும் எழுவாய் கொண்ட பொருட்டொடர்பால் கொள்ளப்பட்டது.

15. அல்குல் தைவரல், அணிந்தவை திருத்தல்,
இவ்வலி யறுத்தல், இருசையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே முன்றென மொழிப.

கருத்து :— இது ஊன்றி வளர்காதலின் மூன்றங் கூறு பாடுணர்த்துகிறது.

பொருள் :— அல்குல் தைவரல் முதல் கூறிய நான்கும் களவுக்காதலின் மூன்றங் கூறுகுமென்பர் புலவர்.

குறிப்பு :— அல்குல் = இருப்புறுப்பு (ஆசனம்). இனி இதை 'அவையல்கிளவியாகக்கொண்டு கூறும் உரை பொருந் தாது. 'கலையின் மேலணி மேகலை தன்னொடு, தழையின் ஆகிய மேலுடை தொடுவது' இருப்பிடம் ஆவதன்றி, இடக்கர்ப் பொருள் குறிப்பதன்று என்பது தேற்றம்.

“ திருந்திழை அல்குற்குப் பெருந் தழையுதவி”

எனக் கூடலூர்கிழாரும்

“ தழையணி யல்குல் மகளிர்”

என அம்முவனாரும்

“ தித்தி பரந்த பைத்தகல் அல்குற்

றிருந்திழை துயல்வுக்கோட் டசைத்த பசங்குழைத்

தழையினும்” — என அஞ்சியாந்தையும் பிறரும் கூறுவர்.

இவ்வாறு பொன்னொடு மணிமிடைந்த மேகலை இழைகளும், கலையின் மேலணி தழையுடை வகைகளும் அசைந்தாடும் உறுப் பெனக் குறிப்பதாலும், இடக்கரென அடக்காமல் அல்குலெனச் செய்யுளில் பல்காலும் வருதலானும், அல்குல் அவையல்கிளவியாகாமையும் இருப்புறுப்பையே சுட்டுதலும், தெளிவாகும். இனி, தைவரல் = தடவுதலாம். ‘உடைபெயர்த் துடுத்திய’ பின், குலையாது திருத்திய கலை முன்றிலைபடிய இடைக்கீழ் அவ் வுடைதொடும் தடம்விரி இருப்புறுப்பைத் தடவுதல் இயல்பு. அவ்வியல்பு இங்கு ‘அல்குல் தைவரல்’ எனக் குறிக்கப்பட்டது. இஃது இப்பொருட்டாதல் இளம்பூரணருக்கும் கருத்தென்பது அவர் உரைக்குறிப்பால் அறிக. எனினும் அல்குலை அவையல் கிளவியாக்கி அவிழ்த்து உடை நெகிழ்த்தவள் தன் அற்றம் மறைப்பதே ‘அல்குல் தைவரல்’ என்பர் பேராசிரியர். கற்பிற வாக் குலமகள் மணவாத் தலைவன்முன் மறந்தும் அது செய்ய

ஒல்லாள். குலையுங்கலை நிலையைத் திருத்துவதில் தலைவன் எதிரில் தலைவி உடை அவிழ்த்துத் திருத்தாளாதலின், அற்றம் மறைப்பதும் அதற்கல்குல் தைவரலும் அவனெதிரில் அவள் எஞ்ஞான்றும் எண்ணவும் ஒல்லாள், அதனால் அஃதுரையன்மை அறிக.

இனி, [களையா வளைபோன்ற] ஊழணி திருத்தியும், உடை திருத்தியுங் கொண்டபின், விரும்பப் புனைந்த வேறு கலன் திருத்தலும் காதற் காட்சியில் புகுமுகம் புரியும் பெண்டிர்க்கு இயல்பாகலின், அணிந்தவை திருத்தல் இங்குக் கூறப்பட்டது. அணிந்தவை = ஊழணியல்லாப் பிறகலன்களைக் குறிக்கும்.

இவ்வலியுறுத்தலாவது, தனக்கியல்பில்லாத வன்மையைத் தோற்றுவித்தல். தலைவி, தளருந்தன் உளநிலையைத் தலைவனும் பிறரும் அறியாவாறு உரனுடைமை படைத்துக் காட்டுதல். பெருகுங் காதலால் பசைஇ, கண்களவு கொள்ளும் தலைவி தலைவனை “ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குத” லோடு, “செற்றார்போல் நோக்கு”வதும், “நிறையழியுந் தலைவி தனக்கில் வலியுறுத்தும்” பெண்ணியல்பாதலைக் குறிப்பறியுந் தலைவன் கூற்றால் குறளடிகள் விளக்குதல் காண்க.

இருகையுமெடுத்தல், தன்மெய் தொட்டுப்பயிலும் தலைவன் தழுவக் குழைபவளுக்கு, முன் தான் கரந்த காதல் கைம்மிக, “உடல் சிந்தைவச” மாவதால், அவள் கருதாமலே கைகள் தாமே அவனைத் தழுவ எழுவதியல்பாகும். இஃதவள் புணர்ச்சி மருமை உணர்த்தும் குறிப்பாகும். “ஓதியும் நுதலும்” எனும் (கு. 582) இலக்கண விளக்க மேற்கோட் பழம் பாட்டில், “மெலிந்திலளாகி வலிந்து பொய்த்தொடுங்கவும், யாமெடுத்தனைத்தொறும் தாமியைந் தெழுதலின்” என வருவது இம் மெய்ப்பாடாகும்.

இதில் ஒரு-எண் குறிக்கும். ஏகாரம் - இசைநிறை. மொழிய என்னும் வினை ‘புலவர்’ எனும் அவாய்நிலை எழுவாய் கொண்டு முடிந்தது.

16. பாராட் டெடுத்தல், மடந்தப் புரைத்தல்,
ஈரமில் கூற்ற மேற்றலர் நாணல்,

கொடுப்பவை கோடல் உள்படத் தொகைஇ,
எடுத்த நான்கே நான்கென மொழிப.

கருத்து :— இது தோலாக்காதலின் நாலாங்கூறுணர்த்து கிறது.

பொருள் :— பாராட்டு எடுத்தல் முதல் கொடுப்பவை கோடல் உள்படத் தொகுத்த நான்கும் தோலாக் காதலின் நாலாங் கூறுமெனக் கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :— [i] பாராட்டெடுத்தலென்பது, புணர்ந்த பின் தலைமக்கள் ஒருவர் மற்றவரின் நல்லியல்பினை வியப்பதாகும்.

1) தலைவன் தலைவி நலம் பாராட்டுதற்குச் செய்யுள் :—

“ கண்டுகேட் ணுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடி கண்ணே உள்”.

என்பதுபோல வருவன காண்க.

2] இனி,

“ நிலத்தினும் பெரிதே வானினுமுயர்ந் தன்று
நீரினு மாரளவின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

[குறந். 3]

“ நாடன், தொல்லைத்திங்கள் நெடுவெண் ணிலவின்
மணந்தனன் மன்னெந் தோளே
இன்று முல்லை முகைநா றும்மே”

(குறந். 193)

“ உவந்துறைவார் உள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர்
ஏதிலர் என்னுமிவ் ளூர்”.

[குறந். 1130]

என்பவற்றில் புணர்ந்த தலைவனலம் தலைவி பாராட்டுதல் காண்க :—

[ii] இனி, மடம் தப உரைத்தலாவது, பேதைமை யொழியப் பேசுதல். முன் காமஞ்சாலாக் காலமெல்லாம் கர வறியாத் தலைவி களவிற் றலைவனை மணந்தபின் முன்னைய குழவி நீர்மை கழியத் தேர்ந்துரையாடத் தேறுதலியல்பு. அந் நிலைதான் மடம் தபுதல். [மடம்=கள்ள மற்ற பிங்ளைத்தன்மை,

தபுதல் = கெடுதல், நீங்குதல்) அவ் வறிமட நிலையிற் றேர்ந் துரையாடலே மடம்தப உரைத்தலெனக் குறிக்கப்பட்டது.

பாராட்டெடுத்தல், மடம்தப உரைத்தல் முதலிய பல்வாற் றுனும் மறைத்த கூட்டம் புறத்துப் பொசிய, அயிர்க்தயலார் தூற்றுதற்காளாதலும் அவர் பரிவற்ற பழிச்சொற் கேட்டு நாணுதலும் தலைவிக்குநேரும். அம்பலும் அலரும் கூறும் வம்பர் யாரும் தலைவனறியப் பேசத் துணியார். ஒருவாறு பேசினும், உரனுடைமையினால் அவன் பொருட்படுத்தானு தலின், அவர் கூற்றை அஞ்சுவது தலைவிக்கே பெரிதும் இயல்பாம்.

(iii) 'ஈரமில் கூற்றம் ஏற்றலர் நாணல்' என்பது, தலைவி தன் களவொழுக்கை ஐயுற்றயலார் தூற்றும் பழிக்கு வெள்கு தல்.

“யானே யீண்டையேனே; என்னலனே

ஆன நோயொடு கான லஃதே;

துறைவன் தம்மு ரானே;

மறைஅல ராகி மன்றத் தஃதே”.

(குறந். 97)

இவ்வெண்பூதியார் குறும்பாட்டில் தலைவி அலர்நாணுதல் கூறப்படுதலறிக. “அலர்யாங் கொழிவ? தோழி!” எனும் சேந்தன்கீரன் குறும்பாட்டுமதுவே.

(iv) இனி, “கொடுப்பவை கோட” லாவது, தலைவன் அனுப்பும் தழையும் சுண்ணியும் போன்ற காதற் கையுறையைத் தலைவி மருதேற்றணிந்து மகிழ்தல். முன், அலரஞ்சித் தலைவன் தருவன விலக்கிய தலைவி, அச்சமும் நாணும் அலராலழிய, அவன் தழையொடு கண்ணிதருவனகொண்டு பெரு மகிழுறுவது பெண்ணியல்பாகும்.

“ மரங்கொல் கானவன் புனந்துளர்ந்து வித்திய

பிறங்குகுரல் இறடி காக்கும் புறந்தாழ்

அஞ்சி லோதி அசையியற் கொடிச்சி

திருந்திழை அல்குற்குப் பெருந்தழை யுதவிச்

செயலை முழுமுத லொழிய, அயல

தரலை மாலை சூட்டி

ஏழுந் றன்றிவ் வழுங்க லாரே”

[குறந். 214

இதில், தலைவன் உதவிய கையுறைத் தழையைத் தலைவி ஏற்றணிந்துவர, அவள்பொருட்டு அவன் தழைகொய்த அசோகுபட்டதெனப்படுதலால், 'தலைவன் கொடுப்பதும் தலைவன் கொடுப்பதும் தலைவி கோடலும்' கூறப்படுதலறிக. 'நல்லாறெனினும் கொளஸ்தீ' தாதலின்தானென்றுவேண்டாத தலைவி, பொருட்பொருட்டன்றி, அன்புக்குறியாய்த் தலைவன் தருவன அவன்பொருட்டேற்பாள் என்பது குறிக்க இங்கு அவள் கொடுப்பன கோடலும் கூறப்பட்டது.

தலைவன் உதவுங் காதற் கையுறைகளை அவன் ஈவன தருவன என்னுது 'கொடுப்பன' என்றார், தருந்தலைவனுணர் வில் பெரும் தலைவியுயர்ந்தவளென்று எண்ணுவதியல்பாதலின். 'கொடுப்பன கோடல்' செயலாயினும், கொள்பவளுணர்வை உள்ளவைப்பதால் மற்றவள் உள்ளுணர்வு மூன்றெடும் சேர்த்தெண்ணுதற் குறித்தா மென்னுங்குறிப்பால், "உளப் படத் தொகைஇ" என அதனைப் பிரித்துச் சுட்டிக் காட்டினர். இவை கரப்பு விருப்பைக் கடந்தெழுந் திறத்தவாதலின், எடுத்தநான்கெனக் குறிக்கப்பெற்றன.

ஏகாரம்—இசை நிறை, புலவர் எனும் எழுவாய் பொருட் டொடர்பால் அவாய்நிலையாய்க் கொள்ளப்பட்டது.

17. தெரிந்துடம் படுதல், தினைப்புவினை மறுத்தல், கரந்திடத் தொழிதல், கண்டவழி யுவத்தலொடு பொருந்திய நான்கே ஐந்தென மொழிப.

சுருத்து :— இது காதலின் ஐந்தாங் கூருவனவற்றை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :— தெரிந்துடம்படுதல் முதலிய நான்கும் கூட்டம் பெருமல் நைந்தழி தலைவியின் ஐந்தாங் காதற் கூரு மென்பர் புலவர்.

குறிப்பு ;— (1) முற்படும் அலரால் இச்செறிவுறினும் தமர்மணமறுப்பினும் தனிமை ஆற்றுத் தலைமகள் தலைவனுடன் போக்குக்கு ஒருப்படவும், அன்றேல் தோழியால் அறத்தொடு. நிற்கஒருப்படவும் நேர்வள். இது 'தெரிந்துடம்படுத' லாகும்.

ஆய்ந்து புணர்ச்சிக் குடம்படுதல் இதன் பொருள்என்பர் இளம் பூரணர்;முன் இருகையும் எடுத்தாங்கே கூட்டவுடன்பாடு குறித் தமையால், ஈண்டது மீண்டுங் கூறவேண்டாதாகும்.

(2) இனி, ஆற்றுத் தனிமையிலழியும் தலைமகள் தனிமை தாங்கா உளத்தளாதலின், உவப்பிற்குரியவும்கவர்ப்பாளாகித் தினைப்பு வினைகளை வெறுப்ப தியல்பாம். அதனால் அந்நிலை குறிக்கப்பெற்றது.

“பாலும் உண்ணுள்” எனும் கயமனார் குறும்பாட்டில், “பந்துடன் மேவாள், வினையாட்டாயமொடு அயர்வோள்” என, அன்புற்றழிபவள் முன்பு தினைத்தவற்றை வெறுக்குங் குறிப்பு விளக்கப்படுதல் காண்க.

(3) இனி, கரந்திடத் தொழிதலாவது,கரந்தெழு காதலைக் கரந்தழிதலைவி தனிமையில் வினையெலாம் தவிர்தலைச் சுட்டும்.

“ யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே. ” (குறுந். 290)

“ யாவது மறிகிலர் கழறு வோரே ;
தாயின் முட்டை போல வுட்கிடந்து
சாயின் அல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ
யாமைப் பார்ப்பி னன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே. ” (குறுந். 152)

எனவரும் செய்யுளடிகளில் கரந்திடத்தொழிதல்கண்டு தெளிக. இனித் தலைவன் தற்காணவும் தான் அவற் காணவும் விரும்புவதே தண்டாக்காதற் பெண்டிரியல்பாதலின், அவ்வியல்புக்கு மாருகவும் ‘ஒழிதற்’ சொற்பொருட் கொவ்வாதாகவு மிதற்குப் பிறர் கூறுமுரை பொருந்தாமை தெரிந்து விலக்குக.

(4) இனி, இவ்வாறு தனிப்படரால் மெலிபவள் தான் முயலாது தலைவனைக்காண நேரின் மகிழ்வாள். அதனால் ‘கண்டவழி யுவத்தல்’ இங்குக் கூறப்பட்டது. இதிற் கூறியநான்கும் தலைமகளின் கடக்கொணக் காதலின்அறிகுறியாய்அமைதலின், இவை பொருந்திய நான்கெனக் குறிக்கப் பெற்றன.

‘ஒடு’, பிரிந்து சென்று முன்னைய ஒவ்வொன்றோடும் ஒன்றும் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரம்—இசைநிறை, முன்னதிற் போலவே ‘மொழிப’ எனும் வினைக்குப் பொருந்த அவாய்நிலை யாற் புலவர் எனும் எழுவாய் கொள்ளப்பட்டது.

18. புறஞ்செயச் சிதைதல், புலம்பித் தோன்றல், கலங்கி மொழிதல், கையற வுரைத்தலொடு புலம்பிய நான்கே ஆறென மொழிய.

கருத்து :- இது மாருக்காதலின் ஆரங்கூறுணர்த்துகிறது.

பொருள் :- புறஞ்செயச் சிதைதல் முதலிய நான்கும் மாருக் காதலின் ஆரங்கூறுமெனக் கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :- உடன் போக்கும் மணமும் பெருமல் இற் செறிப்புற்ற கற்புடைத் தலைமகள் வளர்ந்தெழுகாதலாற்றளர்ந் தழி நெஞ்சொடு தனிமைதாங்காத்துணியால் வருந்துவன். அந் நிலையிலவன் தன் எண்ணம் அறியாமல் வண்ணமகளிர் பண்ணுங்கோலம் காதலன் காண உதவாமையினால் ஏதமென முனைந்தும், அதனைக்கடியவும் களையவுமுடியாமையினால் இளைந்தும் அழிவான். அந்நிலை இங்குப் “புறஞ்செயச் சிதைதல்” எனக் கூறப்பட்டது.

இனி, களவொழுக்கத்தில் ஆற்றாமையினால் அழியுந் தலைவி தன் விருப்பம்பெறவும் தான்வெறுப்பன விலக்கவும் வழிகாண மல் தாங்காத்தனிமையினால் ஏங்கும்நிலை ‘புலம்பித் தோன்றல்’ எனப்பட்டது. “புலம்பு தனிமைத்தே” என்பது தொல்காப்பிய ருரியியற் சூத்திரம். வருந்துமவளைப் பரிந்து சுற்றம் துனி முதல் வினவ, அதற்கு அவள் சொல்வதறியாமல் குழம்புமுணர் வாற் குழறுநிலையைக் “கலங்கி மொழிதல்” எனக்கூறினர் தொல்காப்பியர்.

தனிமை தாங்காத்தலைவி காதல் கைம்மிகத் தெருமருநிலை யில் தன் ஆற்றமை கூறத்துணிவாளாதலின், கையறவுரைத் தல் கடைசியில் கூறப்பட்டது “பூவிடைப் படினும்” எனும் சிறைக்குடி ஆந்தையார் குறும்பாட்டில்,

“பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு
உடனுயிர் போகுக தில்ல, கடனறிந்

திருவே மாகிய வுலகத்

தொருவே மாகிய புன்மைநா முயற்கே. ” [குறந்.57]
எனக் காப்புமிகுதிக்கண் தலைமகள் தோழிக்குத் தன் கையறவு
கூறுவதறிக. இதுபோலவே, “காலையும் பகலும்” எனும்
குறும்பாட்டில் [32] “வாழ்தலும் பழியே பிரிவு தலைவரினே”
என அந்நிலையில் தலைவன் தன் கையறவு கூறுதலும் காண்க.

“ இவனே,

அணியினும் பூசினும் பிணியுழந் தசைஇப்

பல்கினை நாப்ப ணில்கினை போல,

மொழிவகை யறியாள், பொழிகண் ணீர்துடைத்

தியானே கையற வலம்வரும்;

கூறும் பெருமநிற் றேறு மாறே ”.

எனும் இலக்கண விளக்க மேற்கோட் பழம் பாட்டில் இங்குக்
கூறிய மெய்ப்பாட்டுணர்வுகள் நான்கும் ஒருங்கமையத் தோழி
கூறினமை காண்க.

இதில், ஒடு - எண்ணிடைச் சொல்; ஏகாரம் - இசை
நிறை. எழுவாய்—அவாய்நிலை.

19. அன்ன பிறவு மவற்றொடு சிவணி

மன்னிய வினைய நிமித்தம் என்ப.

கருத்து :- இது மேலனவற்றிற்குப் புறனடையாய்
அவற்றின் பொதுத் தன்மையுணர்த்துகிறது.

பொருள் :- அன்னபிறவும் அவற்றொடு சிவணி =
மேற்கூறிய ஆறு கூறுமுணர்வுகளை ஒத்தபிற காதற்குறி மெய்ப்
பாடுகளும் அவ்வோரோடுங்கூடி ; மன்னியவினைய நிமித்தம்
என்ப = அவையெல்லாம் நிலைத்த காதல் நிமித்தம் எனக்
கூறுவர் புலவர்.

குறிப்பு :- இங்குக் கூறப்பட்டவும் அவற்றொடு
பொருந்தக் குறிக்கப் பட்டவுமாம் உணர்வெல்லாம் நிலைத்த
காதற் கூட்டத்திற்கு நிமித்தமாதலால், அவற்றின் பொது
வியல்பு நேரே பொருளாகாவிடினும் பொருளொடுபொருந்தி
அக்கூட்டவிருப்பின் முதலும் முடிவுமாய்த் தோன்றுமாதலின்,
அவை அனைத்தும் கூட்டத்தினைக் குறிக்கும் நிமித்தம் எனப்

பெறும். வினையின் ஒன்றன் அறிகுறி, விதைமுதல், வினையின், தோற்றுவாய்களை அதன் நிமித்தமென்பது முறையொடு மரபாம். ஆதலின், வியாக்காதலை ஓயாதுணர்த்துமிவை புணர்வொடு பொருந்தும் நிமித்தம் எனப்பட்டன. இதனால் இவற்றின் தன்மை கூற்றிற்கும். மேலுரைத்த இருபத்துநான்கே புணர்வின் நிமித்தமென நினைவாது, அன்னபிறவுள்ளனவும் தள்ளாது கொண்டமைகவெனக் கூறுதலால் புறனடையுமாயிற்று.

களவொழுக்கம், கந்தருவம்போல நேர்ந்தவழிப் புணர்ந்து தீர்ந்தவழி மறக்கும் திறத்ததன்றும்; இருவயினொத்துப், பிரியாது கூடிவாழ்தல் அன்றேல் தரியாது இறந்து முடிதல் எனும் துணிவுடையார் இருபாலவரும் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையாக் காதலுடையார்க்கே உரியதாகலின், அவர் காதலொழுக்கம் 'மன்னிய வினை' எனப்பட்டது. மன்னுதல் = நிலையுதல் பொருட்டாதல், "மன்னர்க்கு மன்னுதல் செங்கோன்மை" எனுங் குறளாலும், "மன்னுவுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்" எனவும், "மன்னுதல் வேண்டின் இசைநடுக" எனவும் வருஞ் செய்யுளடிகளாலு மறிக. நிலையாக் காமப் பொய்யொழுக்கை விலக்கி, என்றுங்குன்று திருவயினொத்து நிலைத்தகாதற் றிணைக்கே இம்மெய்ப்பாடுகளுரிய என்பதை விளக்க, இவை - "மன்னியவினைய நிமித்தம்" எனச் சுட்டப்பட்ட செவ்வி அறிந்து பாராட்டற் பாற்று.

20. வினையுயிர் மெலிவிடத் தின்மையு முரித்தே.

கருத்து :- இது மேலனவற்றிற்கோர் புறனடை. கையிகந்த காதல் நலிய ஆற்றாது மெலிபவர்பால் அன்பினைந்திணை நிமித்தமாம் மெய்ப்பாடுகள் மேற்கூறிய முறையில் நிகழாமையும் உண்டென்பது உணர்த்துகிறது.

பொருள் :- உயிர்மெலிவிடத்து = கழிபெருங் காதலால் ஆற்றாது உயிர் நையுங்கால்; வினை = அன்புத்திணை நிமித்தமாம் மெய்ப்பாட்டு நிகழ்வு; இன்மையும் உரித்து = மேற்கூறியாங்கு நேராமையும் அமையும்.

குறிப்பு :- ஈண்டு 'வினை' யென்றது, 'முன் மன்னிய வினைய நிமித்தம்' எனச் சுட்டிய மெய்ப்பாட்டுத் தொகுதியையேயாம்.

இனி, 'வினையுயிர்' என்பதை உம்மைத் தொகையாக்கி, "செயலும் உயிரும் ஒய்ந்து கையறு நிலையில்" என உரை கொள்ளினும் அமையும். ஈற்றேகாரம் அசை. 'இன்மையும்' என்பதன் உம்மை எதிர்மறைப் பொருட்டு; உண்மையே பெருவழக்கென்பது 'உம்மை'க் குறிப்பு. மேற்கூறிய மெய்ப்பாட்டு நிகழ்ச்சி பொதுவியலாதலின் அம்முறையில் அவற்றைச்சுட்டி, 'அன்னபிறவும் அவற்றொடு சிவணி மன்னிய வினைய நிமித்த மென்ப' எனவுங்கூறி, அவற்றிற்குப் புறனடையாக அவை ஒரோவழி உயிர் மெலிவிடத்து நிகழாமையும் உளதாம் என்று இதிற் குறிக்கப்பட்டது. கூறிய மெய்ப்பாடுகள் குறித்த முறையில் நிகழ்வதே காதற் பொதுவியல்பென்பதும், விஞ்சுவேட்கையால் நெஞ்சறைபோகிய காதலர் ஆற்றுமையாற் கூடுவர், அன்றேல் மெலிந்து உயிர்வாடுவராதலின், அவர் அன்பொழுக்கம் இங்குக்கூறிய மெய்ப்பாட்டுமுறை கடத்தலும் ஒரோவழி உணடென்பதும், முறையே இவ்விரு சூத்திரமுஞ் சுட்டும் கருத்தாகும்.

21. அவையு முளவே அவையலங் கடையே.

கருத்து :- இது மேற்கூறியன தோன்றவிடத்துக் கீழ்க் குறிக்கும் மெய்ப்பாடுகள் நிகழ்தலுமுண்டென்று உணர்த்துகிறது.

பொருள் :- அவையலங்கடையே = முன் கூறிய மெய்ப்பாடுகள் நிகழாவிடத்து; அவையும் உள = பின் சுட்டப்படும் பிறவும் உரியவாம்.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை. 'உம்மை' எதிரது தழீஇய எச்சம். இஃது அடுத்த சூத்திரத்தின் முதலில்வைத்து எண்ணத்தக்கது. முன் 'ஆங்கவை யொருபாலாக' எனுஞ் சூத்திரம் சுட்டுவன அதற்குமுன் கூறிய வாராவிடத்து நிகழ்தற் குரிய எனுங் குறிப்புத் தோன்ற, அச்சூத்திர இறுதியில் 'அவையு முளவே அவையலங்கடையே' எனக் கூட்டியுரைத்த குறிப்பும் இங்குக் கருதற்பாற்று. ஆண்டு, 'இவையும் உளவே' என்பது பிந்திய பேராசிரியர்பாடமாயினும், 'அவையும் உளவே' என்பதே அவருக்குக் காலத்தால் முந்திய இளம்பூரணர் கொண்ட

பழையபாடமாகும். அதுவே போல் இதிலும் அக்குறிப் புணர்ந்த இந்நூலார் 'அவையும் உள்' எனவே கூறுவதை நோக்க, முன்னதிற் போலவே இதிலும் புதிய பிற மெய்ப்பாடுகள் குறிக்குங்கால், அவை முற்கூறிய நேராவிடத்தே தோன்றுமெனச் சுட்டுதற்குரிய வாய்பாடே 'அவையுமுளவே அவையலங்கடையே' எனும் தொடர், என்பது தேற்றமாகும். ஆகவே, பின் கூறும் புதிய மெய்ப்பாடுகள் முன் குறித்தவற் றெடு விரவாமல் அவையல்லாவிடத்தே தோன்றற்குரிய எனத் தெளிப்பதே ஈண்டு இந்நூலார் குறிக்கோள்- அக்குறிக்கோள் தெளிக்கும் பொருள் முடியாது இதனைத் தனிச் சூத்திரமாகத் துணித்தெண்ணுவதினும், கீழ்க் கூறும் மெய்ப்பாடுகளுக்கு மேற்குறித்தவற்றின் இயைபு தோன்ற அவற்றைக் கூறும் அடுத்த சூத்திரத்தோடு இதை இணைத்தியைத்து ஒரு சூத்திரமாகக் கொள்ளுவதே அப்பொருள்நோக்கொடு சொற்போக்குக் கும் பொருத்தமாகும்.

இனி, இதனை மேலனவற்றிற்கெல்லாம் புறநடையாக்கி, "மேற்சொல்லப்பட்ட 'புகுமுகம் புரிதல்' முதலாயின உள் நடுவ ணைந்திணையல்லாத கைக்கிளைப் பொருண்மைக்கண்" எனவும் 'இதன்பிற்கூறுபவை களவுங் கற்புமாகிய ஐந்திணைக்கும் உரிய' எனவும், இளம்பூரணர் பொருள் கூறுவர். "இச்சூத்திரத்தின் முற்கூறிய 'அவை' என்பன 'புகுமுகம்புரிதல்' முதலாயின, பிற்கூறிய 'அவை' என்பன களவுங் கற்பும்" எனக் குறிப்புரை யுங் கூறிவைத்தார். இது, 'புகுமுகம்புரிதல்' முதலியவற் றிற்கு இவர் கூறிய பொருட்குறிப்பொடு முற்றும் முரணுவ தாகும். 'வேட்கையொருதலை' என்னும் களவியற்சூத்திரங் கூறும் ஐந்திணை அன்புநிலைகளுள் முதல் ஆறுநிலைகளுக்குரிய மெய்ப்பாடுகளையே 'புகுமுகம் புரிதல்' முதல் 'புறஞ்செயச் சிதைதல்' ஈருக வரும் சூத்திரம் ஆறும் முறையே விளக்குவ தாக அச்சூத்திரக் கீழ்க்குறிப்புகளால் வற்புறுத்தும் இவரே அவ்வுரைக்கோளோடு மாறுபட்டு இங்கு வேறுபொருள் கூறு வது 'மாறுகொளக்கூறுவ' தாகும். அதுவுமன்றி, இங்குச் சூத்திரநிலையும் சொல்லமைதியும் அவ்வுரைக்கு இடந்தராமையும் தேற்றமாகும்,

22. இன்பத்தை வெறுத்தல், துன்பத்துப் புலம்பல், எதிர்பெய்து பரிதல், ஏத மாய்தல், பசியட நின்றல், பசலை பாய்தல், உண்டியிற் குறைதல், உடம்புநீர் சுருங்கல், கண்டியின் மறுத்தல், கனவொடு மயங்கல், பொய்யாக் கோடல், மெய்யே யென்றல், ஐயஞ் செய்தல், அவனறம ருவத்தல், அறனழிந் துரைத்தல், ஆங்குநெஞ் சழிதல், எம்மெய் யாயினு மொப்புமை கோடல், ஒப்புவழி யுவத்தல், உறுபெயர் கேட்டல், நலத்தக நாடிற் கலக்கமு மதுவே.

கருத்து :- இது முன்கூறியன வாராவிடத்து நேரும் வேறு சில மெய்ப்பாடுகளை உணர்த்துகிறது.

பொருள் :- இன்பத்தைவெறுத்தல் முதல் கலக்கம் ஈராக எண்ணப்பட்ட இருபதும் அன்புத்திணையில் தனிப்படர்மெலிவின் துனி நனிவிளக்கும் மெய்ப்பாடுகளாகும்.

குறிப்பு :- ஈற்றேகாரம் அசை, 'கலக்கமும்' என்பதன் உம்மை முன் ஒவ்வொன்றோடும் பிரிந்து சென்று ஒன்றும் எண்ணிடைச்சொல்; அன்றி, எச்சம் எனினும், சிறப்பெனினும் தவருகாது.

இனி, இதில் [1] 'இன்பத்தை வெறுத்தலாவது' தனிப் படர்மெலியுங் காதலர், கூட்டத்தின்முன்னும் உடனுறைபொழுதும் தமக்கினிதாயவற்றையே பிரிந்து தனித்தவழி வெறுக்குங் குறிப்பு. நிலவு, தென்றல், ஆரம், ஆயம், மாலை, கண்ணி முதலிய இன்பப் பொருள்கள் பிரிவாற்றாக் காதலர்க்குத் துன்ப மாதல் இம்மனவியல் பற்றியதாகும். தனித்த காதலர் இவற்றை வெறுத்துப் பழிக்கும் துறையில்வரும் செய்யுட்கள் பலவாதலின ஈண்டு ஒன்றைக் குறித்தல் சாலும்.

“பாலு முண்ணாள், பந்துடன் மேவாள்,

வினையா டாயமொ டயர்வோள்” [குறுந். 396]

இவ்வடிகளில், முன் அவள் விரும்பிய பால் பந்து ஆயம் எல்லாம் கூடப்பெருத்தலைவிக்கு வெறுப்பாயினமை விளக்கப் படுதல் காண்க.

[2] 'துன்பத்துப் புலம்ப'லாவது, தனிமை தாங்காக் காதலர் படர்மெலிந்திரங்கலாகும்.

“கரத்தலு மாற்றேனிந் நோயை, நோய்செய்தார்க் குரைத்தலும் நாணுத் தரும்” [குறள். 1162]

“காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன் யாமத்தும் யானே யுளேன்” [குறள். 1167]

எனும் குறள்கள் படர்மெலிந்திரங்கற் பாட்டுக்களாகும்.

[5] 'எதிர்பெய்து பரிதல்' என்பது, உருவெளி கண்டிரங் குதல்.

“வானம் பாடி வறங்களைத் தானாது
அழிதுளி தளைஇய புறவிற் காண்வர
வானர மகளோ நீயே
மாண்முலை யடைய முயங்கி யோயே”.

[ஐங்குறுநூறு. 418]

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பேயனார்முல்லைப்பாட்டில் சுரத் திடைத் தலைவன் தலைவியின் உருவெளிகண்டு நயந்ததைப் பின் அவளிடம் கூறுதல் லறிக.

[1] 'ஏதம், ஆய்தல்' என்பது, கூட்டத்திற்கு இடையூறும் தீமை பலவும் ஆராய்தலாம். ஆற்றிடைத் தலைவன் ஊற்றினுக் கழுங்கல், பிரிந்தவர் மறந்து துறந்தனர்கொல்லெனத் துயரல், ஏதிலர்வரைவின் தீதினையஞ்சல், போல்பவை யெல்லாம் இதன்பாலடங்கும்.

“.....பாம்பின்
பையுடை இருந்தலை துமிக்கும் ஏற்றொடு
நடுநாள் என்னார் வந்து
நெடுமென் பணைத்தோள் அடைந்திசி னேரே”.

[குறுந். 268]

எனும் சேரமான் சாத்தன் குறும்பாட்டும்,

“இரவுநீ வருதலின் ஊறும் அஞ்சுவல்” [ஐ217]

எனும் தங்கால் முடக்கொல்லனர் குறும்பாட்டடியும் இடையூறு படுஉம் 'ஏதம் ஆய்த' லாகும்.

“ அன்னே!
மறந்தனர் கொல்லோ தாமே? களிந்துந்
உயங்குநடை மடப்பிடி வருத்தம் நோனது

... ..

அழுங்கல் நெஞ்சமொடு முழங்கும்
அத்த நீளிடை அழப்பிரிந் தோரே ” [குறுந். 307]

எனும் கடம்பனார்ச் சாண்டிலியன் குறும்பாட்டடிகள், பிரிந்தார்
மறந்தனர்கொல்லென வருந்துதல் குறிக்கும்.

“ பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல்? வயங்கிழாஅய்! வலிப்பல்யான்
கேளினி ”. [கலி. 11]

எனுங் கலியடியு மதுவேயாம்.

[5] ‘பசியட நிறற’ லாவது, தனிமை ஆற்றார் ஊண்
உவாத்துப் பிறரை அடும் பசிப்பிணியை அறவே தாம் அடும்
ஆற்றல்.

“ இனியான், உண்ணலும் உண்ணேன், வாழலும்
வாழேன்,

தோணல முண்டு துறக்கப் பட்டோர்
வேனீ ருண்ட குடையோ ரன்னர் ”, [கலி. 23]

எனுங் கலியடியும்,

“ நின்மகள்
பாலு முண்ணாள், பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந் தனள்ளன வினவுதி ”. [அகம். 48]

எனும் அகப்பாட்டடிகளும் ‘பசியிடும்’ காதலியல் குறித்தல்
காண்க.

[6] ‘பசலைபாய்தல்’ என்பது, கூட்டம் பெருது ஆற்றாத்
தலைவியர் காதற்றோயால் தம் மாமைக்கவின் இழந்தெய்தும்
நிறவேறுபாடு.

“ யாக்கு வல்லுநையோ ஓங்கல் வெற்ப!
இரும்பல் கூந்தற் றிருந்திழை யரிவை
திதலை மாமை தேயப்
பசலை பாயப் பிரிவு தெய்யோ ”. [ஐங்குறு. 231]

“எனக்கு மாகாது, என்னைக்கு முதவாது,
பசலை யுணீஇயர் வேண்டும்

திதலை யல்குலென் மாமைக் கவினே.” [குறுந். 27]

இவை ‘பசலைபாயும்’ காதலியல்பு குறிப்பனவாகும்.

[7] ‘உண்டியிற் குறைதல்’ ஆவது, உற்றார் ஊட்டும் உணவை மறுப்பிற் கடுப்பரென்றஞ்சித் தன வெறுப்பை பறைத்துட்கொண்டதுபோற் சிறிது உண்டுவைத்தல். முன் பசியட நின்றல், தனிப்படர்மெலிவால் பசிப்பிணியுணராத கைகடந்த காதல்நிலை குறிக்கும்; இது, ஆனக்காதலால் ஊண் ஒல்லாமை யால், பண்டையளவினும் உண்டிசுருங்குதலைச்சுட்டும். “தீம்பா லூட்டினும் வேம்பினும் கைக்கும்” [இ. வி. ப. 537] எனும் பழைய பாட்டி இவ்வியல்பை விளக்குவதறிக.

[8] ‘உடம்புநனி சுருங்கல்’ என்பது, உணனில்லாமையும் தணப்பொல்லாமையும் நலிய உடல் நாளும் மெலிதல்.

“ யாமெங் காதலர்க் காணே மாயிற்
செறிதுனி பெருகிய நெஞ்சமொடு பெருநீர்க்
கல்பொரு சிறுநுரை போல
மெல்ல மெல்ல வில்லா குதுமே.” [குறுந். 290]

“ ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல
வீவது கொலலென் வருந்திய வுடம்பே.”

[நற்றிணை. 284]

இவற்றுள், படரொல்லா துடல்மெலியும் காதலியல்பு வருதல் காண்க.

[9] ‘கண்துயில் மறுத்தல்’: இது தண்டாக்காதல்கொண்டார் துயிலாமை.

“ வாராக்கற் றுஞ்சா, வரிற்றுஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண்.” [குறள். 1179]

எனத் திருவள்ளுவரும்,

“ நனத்தலை யுலகமுந் துஞ்சும்,
ஓடியான் மன்ற துஞ்சா தேனே.”

[குறுந். 6]

எனப் பதுமனாகும்,

“கோட ரிலங்குவனை ஞெகிழ நாடொறும்
பாடில கலிமுங் கண்ணெடு புலம்பி
ஈங்கிவண் உறைதலு முயங்குவம்.” [குறுந். 11]

என மாமூலனாரும்,

“பிறங்குமலை அருஞ்சுர மிறந்தவர்ப் படர்ந்து
பயிலிரு ணடுநாள் துயிலரி தாகி.” [குறுந். 329]

என ஓதலாந்தையாரும்,

“மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லிதழ் உண்கண் பாடொல் லாவே.” [குறுந். 5]

என நரிவெருஉத்தலையாரும்,

“கோட ரிலங்குவனை நெகிழ நாளும்
பாடில கலிழ்ந்து பனியா னுவே
.....
பெருங்கல் நாட!நின் நயந்தோள் கண்ணே.”
[குறுந். 365]

என நல்வெள்ளியாரும்,

“பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல பனிமல்க” [கலி. 16]
எனப் பெருங்கடுங்கோவும், கண்துயில் ஒல்லாக் காதலியல்பு
கூறுதல் காண்க.

[10] இனிக் “கனவொடு மயங்கல்” என்பது, நயந்தோர்
பிரிவால் அயர்ந்தகாதலர், கனவிற்றுணைவரைக் கண்டுகளித்து,
விழித்தபின் காணாது வெருளுதலாகும்.

“.....அல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுறன் மரீஇய
வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட ஏற்றெழுந்து
அமளி தைவந் தனனே.” [குறுந். 30]

என நன்னுகையார் குறும்பாட்டில் தலைவியும்,

“.....யாழ,நின்
கோடேந்து புருவமொடு குவவுறுதல் நீவி
நறுங்கதுப் புளரிய நன்னர் அமையத்து
வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனவின்
ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்.” [அகம். 39]

என மதுரைச் செங்கண்ணனார் அகப்பாட்டில் தலைவனும், 'கனவொடு மயங்குதல்' காண்க.

“ நனவினால் நல்கா தவரைக் கனவினாற்
காண்டலின் உண்டென் னுயிர்.” [குறள். 1213]

எனும் குறளும் அது.

[11] ‘பொய்யாக் கோட’லாவது, காதல் மிகையால் மெய்யைப் பொய்யாகத் திரித்துக்கோடல்.

“ பெண்ணியலா ரெல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்
நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு.” [குறள். 1311]

“ வாயல்லா வெண்மை யுரையாது சென்றீநின்
மாயம் மருள்வார் அகத்து.” [கலி. 88]

இவற்றுள், தலைவி மெய்திரித்துப் ‘பொய்யாக் கோடல்’ காண்க.

[12] ‘மெய்யே யென்றல்’ : இது முன்னதற்கு மாருகப் பொய்ப்பினும் தலைவன் சொல் மெய்யெனத் துணியும் தலைவியியல்பு.

“ கானம் காரெனக் கூறினும்
யானோதே நேனவர் பொய்வழங் கலரே.” [குறுந். 21]

“பெருங்கல் நாடன்
இனிய னாகலி னினத்தி னியன்ற
இன்ன மையினும் இனிதோ
இனிதெனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே.” [குறுந். 288]

இதில் தலைவன் சொல் மெய்யெனக் கொள்ளும் காதலியல் வருதல் காண்க.

“ கழங்கா டாயத்து அன்றுநம் மருளிய
பழங்க ணோட்டமும் நலிய
அழுங்கினன் அல்லனோ அயர்ந்ததன் மணனே.”

[அகம். 66]

என்பது மது.

[13] ‘ஐயம் செய்தல்’ : இது, காதல்மிகையாற் கடுக்கு மியல்பு.

“ ஒண்ணுதல் நீவுவர் காதலர், மற்றவர்
எண்ணுவ தெவன்கொல்? அறியேன், என்னும்.”

(கலி. 4)

“ நெஞ்சு நடுக்குறக் கேட்டும் கடுத்துந்தாம்
‘அஞ்சிய தாங்கே அணங்காகும்’ என்னுஞ்சொல்
இன்தீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற, நின்கேள்
புதுவது பன்னாடும் பாராட்ட, யானும்
இது வொன்றுடைத்தென எண்ணி அதுதேர்”

[கலி. 24]

இவற்றில் ஐயுறல் காதற்கியல்பாதல் காண்க.

[14] இனி, ‘அவன் தமர் உவத்தலா’ வது, தலைவி
தலைவன்சுற்றத்தை நயத்தல்.

“தந்தை காழுற்ற
தொடக்கத்துத் தாயுழைப் புக்காற் கவளும்
.....
மயங்குநோய் தாங்கி மகனெதிர் வந்து
முயங்கினள் முத்தினள் நோக்கி நினைந்தே
நினக்குயாம் யாரே மாகுதும் என்று
வனப்புறக் கொள்வன நாடி அணிந்தனள்.”

[கலி. 82]

இதில் தலைவன்புதல்வனை வழிமுறைத்தாய் கண்டு மகிழ்ந்த
செவ்வி கூறப்படுதல் காண்க,

[15] ‘அறனழிந் துரைத்தலா’ வது, அறனழிய வெறுப்பது
போல வெறுத்துக் கூறல்.

“பிரிந்தோ ருள்ளா
தீங்குரல் அகவக் கேட்டும் நீங்கிய
ஏதி லாளர் இவண்வரிற் ‘போதிற்
பொம்ம லோதியும் புனையல்,
எம்முந் தொடராஅல்,’ என்குவெ மன்னே.”

[குறுந். 191]

“ யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்,
தானது பொயப்பின் யானெவன் செய்கோ.”

(குறுந். 25)

“ அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீப்பிற் றெளித்தசொல்
தேறியார்க் குண்டோ தவறு, ” (குறுள். 1154)

“ விளியுமென் இன்னுயிர், வேறல்லம் என்பார்
அளியின்மை யாற்ற நினைந்து ” (குறள். 1209)

இவையனைத்தும் காதல்மிகையால் தலைவி அறனழிய வெஞ்
சொல் விளம்புங் காதலியல் குறிப்பதறிக. இன்னும்,

“ நற்றேள் நயந்து பாராட்டி
எற்கெடுத்திருந்த அறனில் யாய்க்கே. ”

[ஐங்குறு. 385]

“ ஊஉ ரலரெழச் சேரி கல்லென
ஆஹ தலைக்கும் அறனில் அன்னை
தானே யிருக்க தன்மனை ” (குறந். 262)

என வருவனவும் அறனழிந்துரைத்தலேயாகும். அறனழிவது
போலக் கூறினும், அக்கூற்றுக்கள் காதன்மையால் எழுதலால்,
மெய்யாக அறனழிக்கும் நோக்குடையனவாகா.

இனி, அறன் அளித்துரைத்தல் எனும் பாடம் சிறவாது.
அப்பாடத்திற்கு, அறத்தை அருளொடு கூறல் என்பது பொரு
ளாகும். ஈண்டது பொருந்தாமை வெளிப்படை.

[16] ‘ஆஞ்சுகநெஞ்சழிதலா’வது, சொல்லளவில் அறனழி
வதுபோலக் கூறிய தலைவி பின் அவ்வளவிற்கு உளம் உளைந்து
வருந்துதல்.

“ என்னெஞ்சம்
அழியத் துறந்தானைச் சீறுங்கால் என்னை
ஒழிய விடாதீமோ என்று. ” [கலி. 143]

“ நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினும் உரையல், அவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ? , ’ (குறந். 93)

என்பன இம்மெய்ப்பாடு குறிக்கும். அறனளித்துரைத்தாள்,
பின் அதற்கு நெஞ்சழிதல் வேண்டாளாதலாலும் அப்பாடம்
பொருந்தாமை யறிக.

[17] ‘எம்மெய்யாயினும் ஒப்புமைகோடல்’ இதுகாணும்
பொருள் எதுவும் தலைவன் வடிவுவண்ணம் பண்பு வினைகளுள்

ஒன்றுக்கு ஒப்பெனக் கருதும் கா தலியல்பு.

“இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேயல்,
முந்தியென் னுயிமையம் முறுவல் உண்டதே.”

“படர்ந்தொளி பரந்துயிர் பருகு மாகமும்
தடந்தரு தாமரைத் தாளு மேயல்,
கடந்தரு மதங்கலுழ களிநல் யானைபோல்
நடந்தது கிடந்ததென் னுள்ள நண்ணியே.”

[கம்பர். மிதிலைக்காட்சி. செய். 56, 57]

இவற்றில், தலைவன் வடிவு, வண்ணம், நடை முதலியவற்றிற்
கேற்ப எப்பொருளானும் ஒப்புக்கோடல் காண்க.

இனி. ஏற்புடைப் பொருள்களைத் தலைவன் தலைவிக்கு
ஒப்புக்கோடலும் இத்துறையாகும்.

“நன்னீரை வாழி யனிச்சமே, நினைனினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்.” [குறள் 1111]

“மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே! யிவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று.” [குறள் 1112]

“மதியு மடந்தை முகனும் அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன்.” [குறள். 1116]

என வருபவையெல்லாம் தலைவன் தலைவிக்கு ஒப்புமைகோடலைக்
குறிப்பன.

[18] ‘ஒப்புவழி யுவத்தல்’: இஃது அவ்வாறு ஒப்புமை
கண்டவழி மகிழுங் காதலியல்பாம்.

“பால்கொள லின்றிப் பகல்போன் முறைக்கொல்கார்க்
கோல்செம்மை ஒத்தி பெரும!” (கலி ௧6)

[19] ‘உறுபெயர் கேட்டல்’: இது தலைவன் பீடார்
பெரும்புகழ் பற்றர்வாய்க்கேட்டு மகிழ்தல்.

அதற்குச் செய்யுள் :—

“மராமர மிவையென வலிய தோளிநான்,
அராவணை அமலனென் றயிர்க்கு மாற்றலான்,
இராமனென பதுபெயர். இனைய கோவொடும்
பராவரு முனியொடும் பதிவந் தெய்தினன்.”

(கம்பர்-பால-கார்முகப்-செய். 59)

“பூணியன் மொய்ம்பினன் புனித னெய்தவில்
.....
.....
நாணினி தேற்றினான் நடுங்கிற் றும்பரே.”

[ஷட செய். 60]

“கோமுனி யுடன்வரு கொண்ட லென்றபின்
தாமரைக் கண்ணினு னென்ற தன்மையால்
ஆமவ னேகொலென் றைய நீங்கினுள்,
வாமமே கலையிற வளர்ந்த தல்குலே.”

[ஷட செய். 62]

இவற்றில், ‘இராமன் சிவன்வில்லை நானேற்றி முறித்துச்
சீதைக்குரிய நாயகனுயினுள்’ எனத் தோழி வந்து கூற, சீதை
தான் முன் தெருவிற் கண்டு காதலித்து மனத்தால் மணந்த
அத்தலைவன் பெயரும் புகழும் அத்தோழிவாய்க் கேட்டு மகிழ்ந்
ததைக் கம்பர் விளக்குதலறிக.

“நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்
டிசையும் இனிய செவிக்கு.”

(குறள். 1199)

“மென்றோள் ளெகிழ்த்தான் தகையல்லால் யான்காணே
னன்றுதீ தென்று பிற.”

[கலி. 142]

என வருவனவும் ‘உறுபெயர் கேட்டு’ மகிழும் கூற்றுக்களாத
லறிக.

[20] ‘நலத்தக நாடிற் கலக்கமும் அதுவே’ என்பது,
நனுகத் தகுதிநோக்கி யாராயின் மயக்கமென்பதும் மேலது
போலவே காதற்றினை நிமித்தமாகும் மெய்ப்பாடேயாம். முன்
குறித்த 19ம் அமையாவழியே, அவற்றினிறுதியில் கலக்கம்
எழும் என்னும் அதன் சிறப்பியல் குறித்தற்கு அது இறுதியில்
வேறு பிரித்துக் கூறப்பட்டது. அதற்குச் செய்யுள் :—

“யாவது மறிகிலர் கழறு வோரே;
தாயில் முட்டை போலவுட் கிடந்து
சாயி னல்லது பிறிதெவ னுடைத்தோ?
யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன
காமங் காதலர் கையற விடினே.”

(குறுந். 152)

இக் கிளிமங்கலங்கிழார் பாட்டில் ஆனாக்காத லாற்றூத் தலைவி கலங்குதல் காண்க.

இவையெல்லாம் பால் பிரியாது பொதுவாகக் கூறப்பட்ட தனால், பெருவழக்காய்த் தலைவியர்மாட்டே நிகழுமெனினும், ஏற்புழித் தலைவர்க்குரியன கோடலும் கடிவரையின்மை கருதற் பாற்று.

23. முட்டுவயிற் கழறல், முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல், அச்சத்தி னகறல், அவன்புணர்வு மறுத்தல், தூதுமுனி வின்மை, துஞ்சிச் சேர்தல், காதல் கைம்மிகல், கட்டுரை யின்மையென் றுயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்.

கருத்து — மேலெல்லாம் களவொழுக்க மெய்ப்பாடுகள் கூறி. இதிற் கற்புக்குரியன கூறுகிறார்.

பொருள் :— முட்டுவயிற் கழறல்=இற்செறிப்பு முதலிய கூட்டத்திற்கு இடையூறு உற்றுழி வரைவு வற்புறுத்தல்; முனிவுமெய்ந் நிறுத்தல்=வரையாக்கூட்ட வெறுப்பைத் தலைவி தன் மெய்ப்படு குறிப்பால் வற்புறுத்துணர்த்தல்; அச்சத்தின் அகறல்=அலரும் தலைவன் ஆற்றாறும் அஞ்சி, அவனனுகாது சேட்படுதல்; அவன் புணர்வு மறுத்தல்=வரையாது வந்தொழு குந் தலைவன் கூட்ட மறுத்தல்; தூதுமுனிவின்மை=ஒழியாது உடனுறையும் அழிவில் கற்புக்கூட்டம் கருதிய தூதினை வெருமை; அதாவது, வரைவுகருதி அவனுக்குத் தூதுய்க்கவும், அவன் தூது எதிரவும் விரும்புதல்; துஞ்சிச் சேர்தல்=வரையா தொழுகும் தலைவன்வரைவு மகிழாது மாழ்கிக்கூடல்; காதல் கைம் மிகல்=புணர்வு பெருமல் வரைவுநீட்டித்தவழிக் கையிகந்த காதலால் நையுநிலை; கட்டுரையின்மை=காதல்மிகையால் வாய்வாளாமை; என் றுயிரு நான்கே அழிவில் கூட்டம்=என வரும் எட்டும் வரைந்து பிரியா மனையறவாழ்க்கை விருப்பைக் குறிக்கும் மெய்ப்பாடாகும்.

குறிப்பு :- நான்கே என்பதன் ஏகாரம் தோற்றம். ஆயிடை எனல்போலச் செய்யுளாதலின் ஆயிரு என அகரச்சுட்டு நீண்டது. மேலே “நகையே அழுகை” எனும் முன்ருவது

முதற் “செல்வம் புலனே” என்னும் பதினொன்றும் சூத்திரம் வரையிலும் அகப் புறத் திணைகளிரண்டிற்கும் பொது மெய்ப்பாடுகளை விரித்து, அவற்றின்பின் அகப்பொருளை அகத்திணைகளவு கற்பென முவியலாக வகுத்ததற்கேற்ப அகவொழுக்க நிமித்தமாம் மெய்ப்பாடுகளையும் முத்திறப்படுத்தி, “ஆங்கவை ஒரு பாலாக” (சூ. 12) என்பதில் அகப் பகுதிக்குப் பொதுவாய் அமைவனவற்றைத் தொகுத்துக்கூறி, பிறகு “பு கு மு க ம் புரிதல்” (சூ. 13) என்பது முதல் “இன்பத்தை வெறுத்தல்” (சூ. 22) என்பதுமுடிய அகத்திற் கரவுக் காதலாம் களவினுக்குரியன தெளிக்கப்பட்டன. இனி, மறையாது உடனுறையும் கற்புக்காதற்குரியன கூறத் தொடங்கி, முதலில் உலகறிய இடையறவின்றி உடனுறையின்ப மனையற வாழ்க்கைவேட்கையால் வரைவுவற்புறுத்துந் தலைவிக்குரியன இதிற் கூறப்படுகின்றன. இதன் பிற்குத்தரங்களால் வரைந்துடன் வாழும் திருந்திய கற்புக்குரியன விளக்கப்பெறும். எனவே, முன்களவுக்குரியவற்றிற்கும் பின் களவின் வழித்தாய கற்பிற்குரியவற்றிற்கும் இடையே, அச் சிறந்த கற்பறவாழ்வுதரும் வரைவுவேட்கைக்குரிய மெய்ப்பாடுகூறும் இச்சூத்திரம் அமைந்த செவ்வி யுணர்ந் துவத்தற்பாற்று. இனி, ‘அழிவில் கூட்டம்’ என்றது, களவிற்போலப் பிறர்க்கு மறைத்து இடையறவுபடுங் கரவுக்காதலைப்போலாது, உலகறிய ஒளியாது ஒழியாது உடனுறையும் கற்புக்காதற் கூட்ட வேட்கைக்குறிப்பு. ‘கூட்டம்’ இங்குக் கூட்டம் தரும் வரைவுவேட்கைக் குறிப்பிற்காதலால் ஆகுபெயர்.

இனி, முட்டுவயிற் கழறலுக்குச் செய்யுள் :—

“.....நாரை

அறுகழிச் சிறுமீன் முனையிற் செறுவிற்
கண்ணாறு நெய்தல் கதிரொடு நயக்கும்
தண்ணத் துறைவற் காணின், முன்னின்று
கடிய கழற லோம்புமதி; தொடியோள்
இன்ன ளாகத் துறத்தல்
நும்மிற் றகுமோ வென்றனை துணிந்தே.”

(குறுந். 296)

இதில், சைறப்புறத்தலைவன் வரைவு நீட்டம் கடிந்துகழறற்பாற்
றெனத்தலைவி தோழிக்குக் குறிப்பாகச் சுட்டுவதறிக. “பன்முட்
டினரூல் தோழிநங் களவே” [அகம். 122] என்னும் அகப்பாட்
டடிக்குறிப்பு மிதுவே.

முனிவு மெய்ந்நிறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

“ விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்
கடனும் பூணும், கைந்நூல் யாவாம்,
புள்ளும் ஓராம், விரிச்சியும் நில்லாம்,
உள்ளலும் உள்ளா மன்றே, தோழி!
உ யிர்க்குயி ரன்ன ராகலிற் றம்மின்
றிமைப்புவரை யமையா நம்வயின்
மறந்தாண் டமைதல் வல்லியோர் மாட்டே.”

[குறுந். 218]

“ நோமென் னெஞ்சே, நோமென் னெஞ்சே,
இமைதீய்ப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அடைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவி ல ராகுதல் நோமென் னெஞ்சே.” [குறுந். 4]

இன்னும்,

“ இன்னுயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மல ருண்கட் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே.” [அகம். 52]

என்பது மது.

அச்சத்தி னகறற்குச் செய்யுள் :—

“ அவர்யாங் கொழிவ தோழி! பெருங்கடற்
புலவுநா றகன்றுறை வலவன் தாங்கவும்
நில்லாது கழிந்த கல்லென் கடுந்தேர்
யான்கண் டனனே விலகின, பாளுள்
ஓங்கல் வெண்மணற் ருழ்ந்த புன்னைத்
தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும்
ஆய மெல்லாம் உடன்கண் டன்றே.” [குறுந். 311]

“

இனமீன் இருங்கழி நீந்தி நீநின்
நயனுடை மையின் வருதி, இவடன்

மடனுடை மையின் உயங்கும், யானது
கவைமக நஞ்சுண் டாஅங்
கஞ்சவல் பெரும!என் னெஞ்சத் தானே.”

[குறுந். 324]

என்பது மது.

“... ..

அரும்படர் எவ்வம் இன்றுநாம் உழப்பினும்
வாரற்க தில்ல தோழி! சாரற்
பிடிக்கை யன்ன பெருங்குரல் ஏனல்
உண்கிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே
சிலம்பிற் சிலம்பும் சோலை
இலங்குமலை நாடன் இரவி னானே.”

[குறுந், 360]

என வருவது மது,

அவன் புணர்வுமறுத்தற்குச் செய்யுள் :—

“... ..

பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்
கின்னா திசைக்கும் அம்பலொடு
வாரல், வாழியர், ஐய!எந் தெருவே.”

[குறுந். 139]

“... ..

நல்வரை நாட! நீவரின்
மெல்லிய லோரும் தான்வா ழுலனே”.

[அகம். 12]

என்பது மது.

தாது முனிவின்மைக்குச் செய்யுள் :—

“... ..

காஞ்சி யூரன் கொடுமை
கரந்தன ளாகலின் நாணிய வருமே.”

[குறுந். 10]

“கைவினை மாக்கள்தம் செய்வினை முடிமார்

சுரும்புண மலர்ந்த வாசங் கீழ்ப்பட
நீடின வரம்பின் வாடிய விடினும்

கொடியரோ நிலம்பெயர்ந் துறைவே மென்னது
பெயர்த்துங் கடிந்த செறுவிற் பூக்கும்

நின்னூர் நெய்தல் அனையேம், பெரும!

நீயெமக் கின்னா தனபல செய்யினும்

நின்னின் றமைதல் வல்லா மாறே.” [குறுந். 309]

இச் செய்யுட்களில் தணந்த தலைவன் தூதைத் தலைவி முனியாமையும்,

“ இன்ன ளாயினள் நன்னுதல் என்றவர்த்

துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே

நன்றுமன் வாழி தோழி ”

[குறுந். 98]

என்னும் செய்யுளில் தணந்துறையும் தலைவனுக்குத் தலைவி தூதுய்ப்பதை முனியாமையும் கண்டு தெளிக.

துஞ்சிச் சேர்தலாவது, வரைவுநீட்டுந் தலைவன் கூட்டம் மகிழாது தலைவி மனமாழ்கல். சோர்தல் என்னுது சேர்தல் என்றதானும், துஞ்சலும் மடிமையு முன் “ஆங்கவை ஒரு பாலாக” எனும் சூத்திரத்துத் தனி வேறு கூறப்படுவதானும், இங்கு இத்தொடர் வாளா மடிந்து மனை வைகுதலைச் சுட்டாமல், வரையாதொழுகுந் தலைவன் வரவு மகிழாது அவன் ஒழுக்கினுக்கு மாழ்கிப் பொலிவழி தலைவியின் மெலிவைக் குறிக்கும். ‘துஞ்சல்’ மடிமையாகாமை, “நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில் நான்கும்” என்று அவை வெவ்வேறு கூறப்பெறுதலானு மறிக. இதுவே பேராசிரியர்க்கும் கருத்தாதல். “வேண்டியவாறு கூட்டம் நிகழ்ப்பெருமையின், தலைமகனொடு புலந்தான் போல மடிந்தொன்றுமாதலின்” என்னு ம வ ர் உரைக்குறிப்பால் உணர்க.

இனி, “இஃது உரிமைபூண்டமையால் உறக்கம் நிகழ்தலா மாறும்” எனும் இளம்பூரணர்கூற்றுப் பொருந்தாமைதேற்றம். இவ்வாறு துஞ்சிச்சேரு முளநிலையை,

“

கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல

ஓரீஇ யொழுகும் என்னைக்குப்

பரியலென் மனயான் பண்டொரு காலே.”

(குறுந். 203)

என்பதில் ‘முன் தலைவற்குப் பரிந்தேன்; அது கழிந்தது’ எனத் தலைவி கூறுங் குறிப்பானும் காண்க.